
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

65e jaargang nummer 6, 2016

Van de waarnemend voorzitter.....	1
Van het secretariaat	2
In Memoriam Greet Versterre	4
NK Indoor 2017	5
In Memoriam Joop Weenink	6
Advertentie Magriet Prins	7
Cor Aafjes-de Boer: In Memoriam.....	8
Notulen ALV 2016.....	9
Advertentie Praktijk Energiek	14
Begroting 2016-2017 en 2018	15
Verslag Reünie 2016 in Maarn.....	16
Huijgen versus Huygen	18
Advertentie YALP.....	19
Was het de kop van Jut of van Jo? + Ouwe jaarke zoete.....	20
Nieuws van de Stichting Atletiekergoed.....	22
Advertentie Mathot Medische Speciaalzaken	29
Moeilijk.....	30
Advertentie Make My Bizniz Communicatie.....	32
Advertentie Global Sports Communication	33
Voor het voetlicht: Marcel Dost	34
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd.....	40
Advertentie Herzog Medical	44
Loser's lane?	45
Onze jarigen	46
Bijzondere jarige	47
Kerstgroet	48

**Kopij Vriendenband februari 2017
Graag vóór 20 januari 2017
aan de redactie:
Piet Wijker
De Uitkijklaan 12, 1974 XP IJmuiden
wijker55@zonnet.nl
tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316**

Van de waarnemend voorzitter

Beste Vrienden,

Op zaterdag 29 oktober was onze reünie in Restaurant Laag Kanje te Maarn. Helaas moet ik zeggen dat de opkomst dit keer gering was. Spijtig, daar ons organisatiecomité weer het nodige uit de kast had gehaald om het eenieder naar de zin te maken. Vele van onze vrienden en vriendinnen waren op de een of andere manier verhinderd of hadden de, in die tijd rondwarende, griep. Al met al was het een boeiende en bijzonder gezellige dag.



Na de jaarvergadering waren er presentaties van Rien van Haperen, die op prachtige wijze de Europese Kampioenschappen verwoordde. Dit met aan het begin een geweldige clip van vele hoogtepunten van de wedstrijden. Theo Hoex vertelde wat men aankomende jaren gaat doen en realiseren bij de Atletiekunie. Daarna werden er pluimen uitgereikt aan onze estafettedames Jamile Samuel en Naomi Sedney. Zij wisten tussen de trainingen door tijd vrij te maken om ons te bezoeken, wat wij als Vrienden uitermate apprecieerden. Bijzonder was daarbij, dat onze estafettedames Mieke Sterk, Wilma van Gool, Truus Hennipman en Corrie Bakker allen aanwezig waren in Maarn. Dan kun je zien wat een “Vriendinnenband” kan doen bij deze dames, ze komen na bijna 50 jaar elkaar nog regelmatig tegen, dat kan men best uniek noemen.

In de middag na een geweldige lunch was er gelegenheid tot een bezoek aan bijvoorbeeld het vernieuwde oorlogsmuseum, wat zeker de moeite waard was. Vele van onze vrienden bleven lekker in de Brasserie om fijn bij te praten over atletiek van toen, maar zeker ook van nu. En daar waren soms enerverende discussies bij. Aan het eind van de dag werd er afgesloten met een uitmuntend diner en ging een ieder voldaan naar huis.

Ja, en dan staat vanaf nu het crosseizoen weer voor de deur, te beginnen met de Warandacross in Tilburg. Ikzelf ervoer dat als een mooi trainingsmoment om mezelf te testen in bos en duin. Verder kijk ik weer uit naar de NK Indoor in Apeldoorn, de hele maand februari strijden masters, junioren, meerkampers/sters en senioren om de fel begeerde titel van Nederlands kampioen. Laten wij hopen op een grote delegatie richting de EK Indoor te Belgrado van 3 tot en met 5 maart 2017. In een interview op televisie was ons paradepaard Dafne Schippers er nog niet uit om mee te doen, dit hangt van de nu aankomende trainingen en stages af. Laten wij hopen op deelname van Dafne en onze andere toppers, zoals o.a. Churandy, Jip, Nadine, Anouk en misschien wel weer een nieuwe topatleet of -atlete. Ons lid Ed Turk heeft overigens al een aantal kaarten weten te bemachtigen voor dit spektakel in Servië.

Rest mij U nog een fijne kerst en een gelukkig, maar bovenal gezond 2017 te wensen.

Melchert Kok, waarnemend voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>



Nieuwe leden

- Herman de Jong, Brandpunt 125, 1705 SK Heerhugowaard, tel. 072-7433182 of 06-16116902, e-mail hagf.dejong@ziggo.nl. Herman beoefende de midden- en lange afstanden. Hij werd 2^e bij een NK op de 3000 m steeplechase en deed een paar keer mee aan interlandwedstrijden, ook op de 3000 m steeplechase.

Nieuwe begunstigers

Uitleg van VB achter ieder adres: VB = Vriendenband (ons 2-maandelijks verenigingsblad)

- Ivarna Rangel, Deltaweg 55, 2134 XS Hoofddorp (zonder VB);
- Roel van Opdorp, Oude Rijn 186, 2312 HM Leiden (zonder VB);
- Toon Verkerk, Tolhuis 6106, 6537 TH Nijmegen (met VB);
- Thea Kupers-Hermesen, Antoniusstraat 11A, 7044 AR Lengel (zonder VB);
- Jona Roos, Benensonstaat 30, 4336 LK Middelburg (zonder VB);
- Eric Velzing, Raadhuisstraat 5, 2264 BK Leidschendam (zonder VB);
- Anita Spreij-Pluister, Kennemerstraatweg 63, 1851 BA Heiloo (zonder VB);
- Anneke Kamer-de Bruin, Prattenburg 20, 3452 NN Vleuten (met VB);
- Evert Groen, Kruipeind 56, 5685 EA Best (zonder VB);
- Jolanda Visser, Binckhorst 15, 1616 GA Hoogkarspel (zonder VB);
- Karin Petersen, Borggraaf 22, 8226 TG Lelystad (zonder VB);
- Janneke Berkhof, Joliotplaats, 3069 JP Rotterdam (zonder VB);
- Marieke Berkhof, Jeneverbes 20, 3069 LP Rotterdam (zonder VB);
- Udo Veerman, Sleutelbloemstraat 35, 4451 TD Heinkenszand (met VB);
- Wiebe van der Vliet, Bûterheideveld 31, 8423 TB Makkinga (zonder VB);
- Koos Verweij, Eikstraat 13, 5151 AG Drunen (zonder VB);
- Hans de Vries, Waterlandsingel 31, 2548 SN De Haag (met VB);
- Yvonne Groot, Ockenburgh 32, 1187 GV Amstelveen (zonder VB);
- Carry Brodie-Meijer, Marie van Regteren-Altenahof 5, 1183 BT Amstelveen (met VB);
- Ingrid van Crugten-Zwegers, Mahlerlaan 16, 4702 KK Roosendaal (zonder VB);
- Wessel van Veenen, S.O.J. Palmelaan 60, 9728 VB Groningen (zonder VB);
- Jan Paul van Veenen, Bosstraat 45, 9401 PS Assen (zonder VB);
- Robert Decates, Primusstraat 12, 6515 BR Nijmegen (zonder VB);
- Martijn van der Vis, Lawickse Allee 26, 6707 AG Wageningen (zonder VB);

-
- Elke Molenaar, Bronland 4, 6708 WH Wageningen (zonder VB);
 - Rudolf Roeleven, Timorplein 3K, 1094 CB Amsterdam (zonder VB);
 - Rodger Hulsebos, Componistensingel 10, 3906 BW Veenendaal (zonder VB);
 - Sebastiaan Durand, Ina Boudier-Bakkerlaan 20M, 3582 VA Utrecht (met VB);
 - Elise Pelgrim, Nude 23, 6702 DJ Wageningen (zonder VB).

Lidmaatschap opgezegd

- Wil Westphal;
- Herman Timme.

Overlijden

- Op 3 oktober is Joop Weenink overleden. Hij werd 94 jaar. Zie ook pag. 6;
- Op 4 oktober is Greet Versterre-van Zelm op 79-jarige leeftijd overleden. Zie ook pag. 4.

Wijzigingen

- Ben Korver heeft vanaf 1 november 2016 een nieuw adres. Het is geworden Lessinglaan 49 II (2^e verdieping), 3533 AR Utrecht;
- Het nieuwe e-mailadres van Chris van der Meulen is chrsvdm@ziggo.nl (voor aanmelding voor de NK indoor geldt chrsvdm@wxs.nl).

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Met Corrie Roovers-van den Bosch gaat het niet goed. Er zijn weer tumoren in haar buik aangetroffen die niet meer worden behandeld;
- Bé Holst heeft een nieuwe knie;
- Piet Waaning is behandeld voor darmkanker. Hij heeft chemokuren gehad en bestralingen en is nu aan het aansterken om nog een dikke darmoperatie te ondergaan. Hij is er positief over dat daarna alles goed is.



De recente verhuizing van Anton Blok van het Belgische Mol naar het Gelderse Voorthuizen was voor Ilja en Hans Keizer aanleiding om hun oude clubmakker eens op te zoeken. Ilja en Anton (Ton voor intimi) werden in de jaren zestig beiden als lid van het onlangs jubilerende AV Suomi Nederlands kampioen op de 800 m. Ze hadden elkaar al tientallen jaren niet meer gesproken, dus er was heel veel om bij te praten. Volgens Ilja was het geweldig en was er “gelijk weer een klik.” *(foto beschikbaar gesteld door Ilja Keizer)*

In Memoriam Greet Versterre-van Zelm



*foto Pieter Jongerhuis;
bron:Wikipedia*

Greet Versterre-van Zelm, die 79 jaar oud werd, ontmoette ik eind 1971 voor het eerst. Zij had toen net een punt gezet achter haar atletiecarrière, die van start was gegaan in de jaren '50. Aanleiding dus voor een uitgebreid AW-interview.

Greet Versterre-van Zelm was een speerwerpster pur sang. Na zich, geïnspireerd door de successen van stadsgenote Fanny Blankers-Koen, bij het Amsterdamse ADA te hebben aangemeld, was het Ali Gerritsen die haar aanleg voor het werponderdeel ontdekte. Gelukkig maar, want anders was zij misschien al gauw weer gestopt. “Het grappige is dat als je ergens goed in bent, iedereen denkt dat je alles kan. Maar ik had een feeling voor speerwerpen en voor de rest was ik ongeschikt”, zei ze er eind '71 over. Speerwerpen ging haar echter uitzonderlijk goed af. Al in 1955 verbeterde zij het nationale jeugdrecord en in 1956 beleefde zij haar eerste damesinterland. Om vervolgens in '57 en '58 de eerste twee van in totaal vijf nationale titels te veroveren. Met 43,20 m stond ze in '58 vijfde op de wereldranglijst.

Het jaar erna trad Greet van Zelm in het huwelijk met Gerard Versterre. De sport werd terzijde geschoven en het gezin kreeg voorrang. Het stel verhuisde naar Haarlem, waar in 1960 en 1962 hun beide zoons Marco en Thomas werden geboren. Af en toe werd er nog wel eens een speer goegoid, maar serieus werd dit pas weer in 1963 toen Greet, nu als lid van het Haarlemse Atmodes, tot haar eigen verbazing ontdekte dat zij haar natuurlijke aanleg nog niet was kwijtgeraakt. Integendeel, binnen enkele jaren zwiepte zij de speer verder dan ooit, dik voorbij de 46 meter, uitmondend in dat fameuze nationale record van 49,58 m, geworpen in 1967 tijdens een halve finale Europacup in Dresden. Greet: “Alle andere worpen kwamen over de 50 meter, maar ze waren allemaal ongeldig. 't Was zóiets bijzonders.” Met nog eens drie nationale titels op rij was Greet Versterre in eigen land inmiddels onklopbaar. Vervolgens liet zij zich overhalen om een gooi te doen naar kwalificatie voor de Spelen in Mexico. Toen zij echter tijdens een training in de aanloop voor een verre worp bijkans haar nek brak, raakte ze in een klap haar techniek en ritme kwijt. “Ineens durfde ik niet meer. Dat was zo'n teleurstelling, ik vond het zo zonde van mijn tijd, dat ik helemaal met de training ben gestopt”, aldus Greet. Wel nam zij zich voor om te blijven gooien tot zij de 40 meter niet meer zou halen. In 1971 was het zover.

Na haar verhuizing naar Castricum ontwikkelde Greet Versterre zich tot lerares, eerst in typen en steno, later in tekstverwerking en computers. De laatste jaren van haar leven verslechterde haar gezondheid snel, onder meer als gevolg van enkele tia's. Ten slotte moest zij worden opgenomen in een verpleeghuis in Heiloo, waar zij op 4 oktober overleed. Onder grote belangstelling werd zij op 10 oktober in Castricum naar haar laatste rustplaats begeleid.

Piet Wijker

NK Atletiek Indoor 2017

Plaats: Omnisport Apeldoorn

Datum: 11 en 12 februari 2017

Beste leden van de vereniging Vrienden van de Atletiek,

De Nederlandse kampioenschappen indoor atletiek in Omnisport in Apeldoorn worden in 2017 gehouden op 11 en 12 februari.

Graag bieden de Atletiekunie en Atletiekvereniging AV'34 uit Apeldoorn je op **zondag 12 februari** weer een gratis entree en consumptiemuntjes aan voor twee personen.

Je kunt je hiervoor weer aanmelden bij Chris van der Meulen via het mailadres chrisvdm@wxs.nl, telefonisch via 040-2538952, of per post: Oranje Nassaulaan 86, 5503 JG in Veldhoven.

In de week voorafgaand ontvang je van hem de polsbandjes en twee consumptiemuntjes per persoon.

Wij zullen weer een tribunevak afbakenen voor de Vrienden, binnen welk deel een spandoek gehangen kan worden.

Programma, aanvullende informatie over de wedstrijden en praktische informatie over de parkeermogelijkheden vind je binnenkort op <https://www.atletiek.nl/aa-drink-nk-indoor-senioren>

Mocht je ook op zaterdag 11 februari aanwezig willen zijn, dan kun je een toegangsbewijs bij de kassa kopen, of online kaartjes bestellen, zie <https://www.atletiek.nl/aa-drink-nk-indoor-senioren/tickets>

Met vriendelijke groet,

Coby Kamerbeek

Wedstrijdatletiek

In Memoriam Joop Weenink (1922-2016)

Familieman, sportman, sociaal man, Hoogovenman, gentleman. Zo omschreven Frank en Carla hun vader toen zij zijn overlijden wereldkundig maakten.

Diegenen die in een bomvolle aula op 10 oktober in Driehuis afscheid van Joop Weenink namen, zullen zich hem met mij herinneren als in every inch a gentleman, altijd in pak en stropdas (een smalle wel te verstaan), (bijna) nooit een onvertogen woord uitbrengend en zelden uit zijn slof schietend. Geen onruststoker, wel een fikkiestoker in dienst van de Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken. Menige keer zal hij een zucht van verlichting hebben geslaakt als de renovatie van een hoogoven succesvol werd afgesloten met het in de brand steken van de haard. En voor zover herinneringen waren vervaagd, werden die tijdens de uitvaart in woord en beeld weer tot leven werden gebracht, zoals die van een man die zijn conditie op peil hield en een kwart-triatlon volbracht.

Zijn eigen geheugen liet hem de laatste twee jaar in toenemende mate in de steek. Journalist Peter van der Meeren, die hem op 92-jarige leeftijd interviewde over zijn ontmoetingen met sportpionier Pim Mulier, sprak met lof: “wat een man, geweldig gesprek gehad, wat een geheugen.”

De Vrienden, vertegenwoordigd door Piet Wijker, zullen Joop Weenink vooral gekend hebben als voormalig hardloper die in 2014 voor het laatst de reünie bezocht. Strijdend op sintels tegen Frits de Ruijter en wereldtopper Wim Slijkhuis en zijn eerste baanwedstrijd lopend op geleende schoenen “met spijkers er onder, die men spikes noemde”. Na 1500 meter finishte Joop Weenink als eerste. Zijn voetbalschoenen hing hij aan de wilgen. “Ik was nu totaal gevangen voor de mooie atletieksport.”

Persoonlijk heb ik Joop niet als atleet gekend. Wel als rijder in een Citroën 'snoek' en als bestuurslid van atletiekvereniging Suomi toen wij in de jaren tachtig samen deel uitmaakten van het bestuur en streden voor een volwaardige atletiekaccommodatie, waarvoor hij voor de raadscommissie Sport en Welzijn een warm pleidooi hield. Nadat Joop terug trad, bleef hij actief als intermediair tussen de clubbladredactie en de 'drukker' in buurthuis de Spil in IJmuiden, waar de stencilmachine gebruikt mocht worden.

“Suomi heeft bij mij en Gerda in deze 50 jaar altijd een grote plaats in ons hart ingenomen. Wij bewaren heel goede herinneringen aan deze echte vriendenploeg.” Twee van de laatste zinnen in het jubileumblad, waarin hij terugblijkt op zijn atletiecarrière en op zijn lange verbondenheid met Suomi. Joop was in 1941 betrokken bij de



*foto beschikbaar gesteld door
Carla Prins-Weenink*

oprichtingsvergadering van de herenatletiekvereniging Suomi. Zijn lidmaatschap zou verstreckende gevolgen hebben. In park Rooswijk, waar destijds de Pim Mulierlopen werden gehouden, eindigde Joop Weenink in 1942 op gympies als tweede achter Frits de Ruijter, “de man met het zwarte snorretje” die hem vlak voor de finish naar de buitenkant van de fuik drong. De pest in, maar reuze blij nam hij de prestatieprijs in ontvangst van Pim Mulier. “Wat mij deze race ook opleverde, was voor mijn verdere leven wel het belangrijkste, namelijk mijn meisje Gerda Redeker, waar ik in 1948 mee trouwde.” Zestig jaar later nam hij afscheid van haar.

Met Nel Halenbeek richtte Gerda Redeker in 1942 de damesatletiekvereniging op. Weer een jaar later fuseerden de dames met de heren. Ook in dat opzicht een huwelijk voor het leven.

Eén maand voor zijn overlijden opende het 75-jarige Suomi een gerenoveerd clubhuis. Was hij helder van geest geweest, was Joop ongetwijfeld daarbij geweest. In pak en spordas en “totaal gevangen voor de mooie atletieksport”.

Henk Werk



Cor de Boer-Aafjes: In Memoriam

In haar woonplaats Wormerveer overleed op 22 oktober 2016 Cor de Boer-Aafjes. Zij is 92 jaar geworden. De uitvaart vond in besloten kring plaats. Cor is een aantal jaren lid van de Vrienden geweest. Om persoonlijke redenen zegde ze haar lidmaatschap op.



foto Juun de Boer

In 1942 maakte Cor voor het eerst kennis met de atletieksport. Ze werd lid van AV Lycurgus, omdat naar eigen zeggen sport in de oorlogsjaren de enige ontspanning was. Onder leiding van trainer Gerard Rinkel ontwikkelde ze zich na de oorlog tot een zeer verdienstelijk discuswerpster. Bij de Nederlandse kampioenschappen behaalde ze in de periode 1947 tot en met 1955 altijd een podiumplaats. In 1951 werd ze Nederlands kampioen, maar meestal eindigde ze achter toenmalig Nederlands recordhoudster Ans Niesink. Alleen in 1954 moest Cor verstek laten gaan vanwege een blessure. Cor werd ook altijd opgesteld voor de vele landenwedstrijden in die jaren. Ze zou er later met veel enthousiasme over vertellen.

In 1947 werd ze uitgenodigd voor de trainingsploeg die zich onder leiding van Jan Blankers voorbereide op de Olympische Spelen van Londen. In een interview in het Lycurgus-clubblad 'Op de hoogte' van oktober 2000 vertelde Cor, dat Jan Blankers haar had geadviseerd om zich te richten op het kogelstoten. Dit leverde spanningen op, want Cor wilde graag op haar beste onderdeel uitkomen. Ze verloor uiteindelijk een beslissingsduel nipt van Ria Roos-Lodder, die als tweede discuswerpster naar de Spelen mocht en hield er een vervelende nasmaak aan over.

Na gestopt te zijn als wedstrijdathlete trad zij toe tot de Damesatletiek Adviescommissie, die zich bezighield met de samenstelling van landenploegen en de begeleiding ervan bij belangrijke wedstrijden. Voor al haar inzet werd Cor in 1970 benoemd tot lid van verdienste van de KNAU.

Privé was Cor ook een actief persoon. Van huis uit onderwijzeres, volgde zij in de avonden een opleiding tot fysiotherapeut. Jarenlang had ze een eigen praktijk in Wormerveer. Ze speelde bridge en roeide tot haar 89e bij Wrv De Zaan, maar bleef evengoed geïnteresseerd in de atletieksport en het wel en wee van Lycurgus. Nadat haar eerste man was overleden, trouwde ze met haar jeugdliefde Kees de Boer. Zelf kreeg ze geen kinderen, maar ze vervulde met veel toewijding de moeder- en omarmende rol voor de zoon van haar tweede echtgenoot en diens gezin.

In 2014 kwam Cor tijdens het fietsen ten val en brak haar heup. Daarna verslechterde haar gezondheid steeds meer. De laatste anderhalf jaar verbleef ze in een verpleeghuis.

Over de betekenis van sport zei ze ooit: „Ik was vroeger een verlegen, gesloten meisje. Toen ik successen behaalde, merkte ik dat ik iets kon dat een ander niet kon, Dat gaf een goed gevoel. En ik heb leren doorzetten. Trainer Rinkel zei altijd: wie wat wil, kan wat bereiken.”

Paulien van den Berge



**VERENIGING
VRIENDEN van de ATLETIEK**
Opgericht 26 mei 1951

Notulen van de 65-ste jaarlijkse algemene vergadering op zaterdag 29 oktober 2016 in de brasserie van Allure Park Laag Kanje in Maarn.

Legenda:

abcabcabc = besluit

xyzzyxyz = actie nodig

Zo'n 60 Vrienden, donateurs, begunstigers, genodigden en partners waren tijdens de vergadering aanwezig.

1a) Opening

Om 11.00 uur opent waarnemend voorzitter Melchert Kok, met tijdschema geprojecteerd op een scherm, de vergadering en heet alle Vrienden en overige aanwezigen hartelijk



welkom. De voorzitter van deze ledenvergadering wijst voor het houden van de notulen en het met hem, voorzitter, vaststellen daarvan aan de secretaris, Kees de Kort.

Waarnemend voorzitter Melchert Kok hield een strak vergaderschema aan. (foto's Trudy Turk)

Er wordt stilgestaan bij het feit dat we het afgelopen jaar helaas afscheid hebben moeten nemen van: Peter Siekman, Wout Ineke, Piet van Leeuwen, Wim Damen, Ietje Jonkers-Driessen, Tiny Pallesen, Jannie Roffel-van der Togt, Leo Witvliet, Greet Versterre-van Zelm en Joop Weenink.

In het jaarverslag van het bestuur kunt u lezen welke activiteiten we ook dit jaar weer hebben georganiseerd in samenwerking met de Atletiekunie en de wedstrijdorganisatoren, te weten respectievelijk de NK Indoor, Ter Specke Bokaal te Lisse, de Gouden Spike in Leiden en de NK Outdoor. Onze hartelijke dank daarvoor. Daarnaast hadden we de

Vrienden-golfdag, dit jaar georganiseerd door Olga Commandeur, en het fietsweekend, weer onder leiding van Riet van der Enden en Ellen van de Bunt. Hoogtepunt was dit jaar de EK in Amsterdam met vier gouden medailles.

Volgend jaar worden er reizen georganiseerd naar de EK Indoor in Belgrado, de Europacup voor landenteams in Lille en de WK in Londen. Er zijn al vele inschrijvingen binnen en inschrijvingen als begunstiger, door hard werken van ons bestuurslid Ed Turk die ook goede contacten heeft opgebouwd met de Duitse en Engelse Vrienden.

Melchert brengt dank uit aan de stichting Atletiek Erfgoed met als voorzitter ons lid Roelof Veld. In het bestuur zitten nog Frank Koomen en hijzelf. Medewerkers zijn onze leden Chris Konings, Chris van der Meulen, Marius Bos, Hans Kuijen, en Hugo Tijsmans.

Verder zijn we dank verschuldigd aan de commissie “Laatste Eer”. Hierin hebben zitting Chris van der Meulen en Chris Konings. Chris merkt op dat de commissie haar naam heeft gewijzigd in “Onder de Sintels” en dat is geen grap.

Zoals gebruikelijk zal na de vergadering Wim van der Krogt een voordracht over het Vrienden Jeugdfonds geven, waarin hij ook ideeën zal presenteren over de invulling en de toekomst van het Jeugdfonds. Wij hopen dat u met ons daarin mee wilt denken.

Omdat er te weinig aanwezigen zijn om rechtsgeldig te kunnen stemmen over de structuurwijziging, met bijbehorende nieuwe statuten, sluit Melchert de vergadering en heropent die met een tweede vergadering. De agenda hiervan is gepubliceerd in het verenigingsorgaan van oktober 2016, conform de bepalingen in het Huishoudelijk Reglement, zodat rechtsgeldige besluiten kunnen worden genomen over alle op de agenda voorkomende onderwerpen.

1b) Opening van tweede jaarvergadering

Onze penningmeester Harry Peters is helaas verhinderd. De financiële zaken zullen worden behartigd door Ed Turk.



Vicevoorzitter Ed Turk stak veel energie in de structuurwijziging, het opzetten van een supportersclub binnen de Vrienden en de organisatie van reizen naar grote toernooien. Samen met Jeanne de Kort ziet hij met voldoening terug op de goede afloop van alle plannenmakerij.

Melchert wenst de zieken die hadden willen komen, maar zich moesten afmelden veel sterkte en van harte beterschap.

Vervolgens heet hij de sprekers Rien van Haperen en Theo Hoex welkom, die na de vergadering zullen spreken. Eveneens een welkom voor Piet Wijker, hij is de hoofdredacteur van De Vriendenband en werft de adverteerders. Als genodigde is ook aanwezig Lydia Pietersen, zij verzorgt de lay-out en de verspreiding van De Vriendenband. Ook hartelijk welkom aan Coby Kamerbeek en Adwin van Groeningen van het bondsbureau, zij verrichten hand- en spandiensten aan onze vereniging.

Ook is vermeldenswaard onze bijdragen aan de C-interland, de ploeg werd geleid door Marjan Olyslager en ons bestuurslid Wim van der Krogt.

Wij ontvangen ieder jaar van de Atletiekunie gratis toegangskaarten voor de NK senioren indoor en outdoor en een financiële bijdrage, waarvoor hartelijk dank.

Ten slotte meldt Melchert het belangrijk en fijn te vinden dat Riet van der Enden de verjaardags- en beterschapkaarten naar onze leden verstuurt.

Melchert wenst allen een goede vergadering en verklaart deze voor geopend.

2) Ingekomen stukken en mededelingen

De secretaris heeft geen ingekomen stukken, anders dan de afmeldingen. De meeste afmelders wensen ons een vruchtbare vergadering toe en doen ons de groeten.

We ontvingen afmeldingen van de volgende genodigden:

Van het bondsbureau: Jan Willem Landré, Frank Koomen, Regina van Dijk en Rogier Ummels. Verder kon helaas niemand komen van de Duitse Vrienden.

Afmeldingen van de Vrienden:

Olga Commandeur, Wilma Rusman-Zukrowski, Bram Wassenaar, Agner Popkema-van Wijk, Peter Geelen, Wil Westphal, Bé en Elly Holst, Niek de Groot, Hilly de Lange, Marianne Thomas, Esther Goedhart-Schot, Jaap Noordenbos, Jan Vermeulen, Hans Douwes, Ria van Dinther-van Kuik, Elly de Regt-Henzen, Thea Martens, Kris Vasse, Fiep Twente, Elly van Hulst, Cees Evers, Frank van Ravensberg, Marjan Olyslager, Piet Waaning, Ben Korver, John Schoemaker, Paulien van den Berge en Riet van der Enden.

3) Verslag van de ALV, gehouden op 31 oktober 2015 in Maarn

Er zijn geen opmerkingen, zodat het verslag wordt aanvaard met dank aan secretaris Kees de Kort.

4) Jaarverslag 2015/2016 van het bestuur

Er zijn verder geen opmerkingen, zodat het verslag wordt goedgekeurd, eveneens met dank aan de secretaris.

5) Jaarverslag van de penningmeester

Het jaarverslag met toelichting staat in Vriendenband nummer 5 op bladzijde 14 en 15. Door afwezigheid van de penningmeester doet Ed Turk het woord. Er is bijna geen achterstand in de inning van de contributie. De bijdrage voor het Jeugdfonds uit de contributie is € 5.000,-. We verwachten het komende jaar ongeveer € 2.000,- meer aan

contributiegelden te kunnen innen door een relatief grote toeloop van nieuwe begunstigers uit de door de Vrienden georganiseerde reizen naar grote buitenlandse wedstrijden. Er is een negatief saldo van € 121,-. Het eindsaldo van het Vrienden Jeugdfonds is aanzienlijk groter dan vorig jaar en is nu € 42.150,-.

6) Verslag van de kascommissie en verkiezing nieuwe kascommissie

Kascontroleur Chris van der Meulen leest het verslag voor dat hij, samen met Elly de Regt-Henzen heeft opgesteld. De penningmeester Harry Peters was hierbij uiteraard ook aanwezig. De kascontrole leverde slechts één foutief geboekte post op. Per abuis waren de kosten van de busreis naar Krommenie voor de Meet & Greet op het Jeugdfonds geboekt, dit wordt nog gecorrigeerd. Op grond van haar onderzoek doet het de kascommissie genoeg de ledenvergadering te adviseren de jaarrekening goed te keuren en de penningmeester decharge te verlenen voor het gevoerde financiële beheer. Ook adviseert de commissie om het bestuur te dechargeren voor het gevoerde financiële beleid over het boekjaar 2015/2016. Het originele, en ondertekende, verslag wordt aan de secretaris overhandigd. Hij zal het in het archief bewaren. **De twee kascontroleurs Elly de Regt-Henzen (niet aanwezig) en Chris van der Meulen worden herkozen.**

7) Begroting verenigingsjaar 2016/2017

De begroting voor het nieuwe verenigingsjaar staat in De Vriendenband nummer 5 van 2016 op bladzijde 14, zie laatste kolom. Eerst worden de agendapunten 8 en 9 behandeld, omdat de uitkomst van de stemming over de nieuwe statuten invloed heeft op de begroting. Nadat is gebleken dat de nieuwe statuten zijn goedgekeurd en nadat ook is gebleken dat de leden vóór een lang nieuw boekjaar van 1 september 2016 t/m 31 december 2017 hebben gestemd, **klopt de begroting niet meer en zal deze worden aangepast en gepubliceerd in Vriendenband nummer 6, 2016.**

8) Toelichting op de voorgenomen structuurwijziging van de vereniging

Een werkgroep heeft meegewerkt en goedkeuring gegeven aan de voorgenomen structuurwijziging. In Vriendenband nummer 4, 2016 is uitgebreid toelichting gegeven door het bestuur en een aanbeveling opgenomen van de werkgroep.

9) Bespreking van en stemming over de nieuwe statuten

Als basis zijn standaard statuten voor een vereniging gebruikt en in overleg tussen het bestuur en een notaris kantoor specifiek gemaakt voor de vereniging Vrienden van de Atletiek. Dit ontwerp van een akte van statutenwijziging, met als kenmerk dossiernummer STATUTENWIJZIGING/20161856.01/1/MVH, is door TeekensKarstens Notarissen opgesteld. Het bestuur heeft hier één wijziging in aangebracht: in artikel 4 lid 1, eerste gedachtestreepje is "een goed hart" vervangen door "een warm hart". Tevens wenst het bestuur met de notaris te overleggen of de een-vierde aanwezigheidseis van artikel 19 lid 3 geschrapt kan worden. Dit stond ook niet in de oude statuten en wordt bij huishoudelijk reglement geregeld. De voorzitter stelt tevens voor ieder van de bestuurders, alsmede iedere kandidaat-notaris, notarieel medewerker en secretaresse, werkzaam ten kantore van

TeekensKarstens Notarissen, aan te wijzen **om ter zake de statutenwijziging de notariële akte van statutenwijziging te tekenen.**

Er worden door de leden enkele kritische vragen gesteld, waarover door bestuurder Ed Turk een door allen geaccepteerde uitleg wordt gegeven. Naar aanleiding van het feit dat één van de bestuursleden geen lid van de vereniging hoeft te zijn, spreekt de vergadering de sterke behoefte uit dat de voorzitter een gedegen atletiekachtergrond moet hebben. Echter een voorzitter moet altijd door de vergadering worden benoemd, dus de leden



De leden gaan akkoord met de structuurwijziging.

hebben hier altijd invloed op. Begunstigers hebben geen stemrecht.

De door de notaris voorgestelde akte van statutenwijziging, met inachtneming van de hiervoor aangegeven aanpassingen van de artikelen 4 en 19, wordt door de voorzitter in stemming gebracht. De stemming geschiedt bij handopsteken. Vóór

stemmen 23 leden en er zijn geen tegenstemmers. Een aantal leden onthoudt zich van stemming; dit zijn blanco stemmen die gelden als niet te zijn uitgebracht. De voorzitter constateert dat voldaan is aan de in artikel 15 van de statuten van de aan de Vereniging gestelde vereisten voor het rechtsgeldig besluiten tot wijziging van de statuten. **Daarmee zijn de nieuwe statuten aangenomen. Hiervan zal een notariële akte worden opgemaakt.**

De meerderheid van de vergadering is er voor om het verenigingsjaar gelijk te maken aan het kalenderjaar. **Tevens is de meerderheid er voor om in de overgang hier naartoe een lang verenigingsjaar aan te gaan, dat wil zeggen van 1 september 2016 t/m 31 december 2017. In het voorjaar van 2017 zal de contributie worden geïnd over deze hele periode.** Over het vierde kwartaal 2016 is de contributie 15 euro.

Het idee van het bestuur is om, na de goedgekeurde statuten en herstructurering, toch in het najaar (voor het eerst in 2018) de algemene ledenvergadering te blijven houden. **In het najaar van 2017 wil het bestuur een groot gezamenlijk diner houden met uitnodiging van topatleten en het doen van prijsuitreikingen.**

10) Bestuursverkiezing

Volgens rooster zijn aftredend: waarnemend voorzitter Melchert Kok en vicevoorzitter Ed Turk. Beiden stellen zich herkiesbaar. Harry Peters wil zijn functie van penningmeester neerleggen. Helaas kan het bestuur nog geen nieuwe penningmeester voordragen en is

deze functie vacant. Tot er een nieuwe penningmeester is benoemd zal Harry blijven waarnemen met assistentie van Ed Turk.

11) Rondvraag

Ineke Bonsen pleit er voor om bij grote internationale jeugdwedstrijden de sprinters en mila-atleten meer keer te laten lopen.

Theo Bonsen adviseert om te proberen wensen - en zeker die m.b.t. het Jeugdfonds - te realiseren via de unieraadsleden, liever dan rechtstreeks met de bestuurders van de Atletiekunie. Rob van Mechelen verzoekt om **alle huidige donateurs een brief te sturen over de herstructurering met daarin de plaats van deze mensen**. Hugo Tijmsmans bedankt het bestuur voor de inzet voor de structuurwijziging van de vereniging.

12) Sluiting

Niets meer aan de orde zijnde, dankt waarnemend voorzitter Melchert voor de aandacht en sluit de algemene ledenvergadering.

Voor het verslag van de reünie na de ledenvergadering zie elders in deze Vriendenband.

Kees de Kort, secretaris. November 2016.



Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com



Begroting voor de periode 1 september 2016 - 31 december 2017

		Begroting 2018	
BATEN			
Contributies/donaties:			
• kalenderjaar 2016/17 en 2018, incl. aanwas supporters	17.000	18.000	
• 4 maanden 2016 ad € 15 bestaande leden	4.000		
Advertentieopbrengsten liepen al per kalenderjaar	1.500	1.500	
Bijdrage Atletiekunie liep al per kalenderjaar	1.000	1.000	
Reüniebijdragen eind 2016	2.500		
Reüniebijdragen voorjaar 2018			3.000
Bijdragen seizoenseinde bijeenkomst met diner	4.000		4.000
	<hr/>		
	30.000		27.500
	<hr/> <hr/>		
LASTEN			
Vriendenband	kalenderjaar 2017 /2018	8.000	8.500
	2 uitgaven in 2016	2.500	
Reünie eind 2016		2.500	
Seizoenseinde bijeenkomst met diner		4.500	4.500
Bijdrage aan Jeugdfonds en activiteiten over 16 maanden /12 maanden		7.000	7.500
Bestuurskosten		2.000	2.000
Organisatiekosten supporters activiteiten		1.000	1.500
Representatiekosten		1.000	1.000
Promotiekosten		750	1.500
Algemene kosten		750	1.000
		<hr/>	
		30.000	27.500
		<hr/> <hr/>	

Omdat het nieuwe boekjaar loopt tot eind december 2017 zal er in 2017 geen algemene ledenvergadering nodig zijn om de jaarrekening goed te keuren. Dat zal pas weer gebeuren in 2018 als het lange boekjaar 2016/2017 is afgesloten.

Het bestuur heeft wat meer tijd nodig om een reünie nieuwe stijl voor oud-topatleten en oud-topbestuurders op poten te zetten en heeft daarom besloten dat de eerstvolgende reünie (nieuwe stijl) eerst in het voorjaar van 2018 zal worden georganiseerd.

Aan het einde van het seizoen 2017 c.q. 2018 is een dinerbijeenkomst gepland, eventueel voorafgegaan door een ledenvergadering. Tijdens die dinerbijeenkomst zal ook aandacht worden besteed aan de goede prestaties van onze atleten in het afgelopen seizoen. Dus dan de uitreiking van de pluimen.

Met het bestuur en de directie van de Atletiekunie zal worden overlegd, of hier een vorm van samenwerking mogelijk is, nu de Atletiekunie van mening is dat het eren van de atleten tijdens de nieuwjaarsbijeenkomst wat laat is en de Atletiekunie overweegt dit aan het eind van het seizoen (eind oktober/begin november) te gaan doen.

Het zou in het belang van de atleten zijn om beide eerbetuigingen samen te voegen en op elkaar af te stemmen. Tijdens de komende trefpunten zal er volop gelegenheid zijn om hierover met elkaar van gedachten te wisselen.



**VERENIGING
VRIENDEN van de ATLETIEK**
Opgericht 26 mei 1951

Verslag van de reüniedag van de Vrienden van de Atletiek op zaterdag 29 oktober 2016 in brasserie Laag Kanje in Maarn (gemeente Utrechtse Heuvelrug).

Traditiegetrouw hebben we de algemene ledenvergadering gecombineerd met een grote reünie met allerlei toespraken en activiteiten.

Ongeveer 60 leden, donateurs, begunstigers en partners en genodigden hebben de hele dag, of een groot deel daarvan, mee beleefd. Ongeveer de helft nam ook deel aan het afsluitende diner.

In grote lijnen was de dag als volgt ingedeeld:

10:00 – 11:00 uur	ontvangst;
11:00 – 12:00 uur	jaarvergadering;
12:00 – 12:30 uur	toespraken en presentatie Jeugdfonds;
12:30 – 12:45 uur	uitreiking van de Vrienden-trofee en Gouden Pluimen;
12:45 – 13:30 uur	aperitief en lunch;
13:30 – 16:30 uur	bezoek aan het Nationaal Militair Museum of wandeling rond het meer;
16:30 – 17:30 uur	gelegenheid voor gezellig samenzijn;
17:30 – einde	diner (voor degenen die hiervoor hebben gekozen).

De jaarvergadering (van 11:00 uur tot 12:00 uur)

Van de vergadering wordt een apart verslag gemaakt.

Diverse toespraken

Er waren deze keer slechts twee sprekers, namelijk:

Rien van Haperen, ex-directeur van EK Atletiek Amsterdam 2016 (diapresentatie EK 2016);

Theo Hoex over het wel en wee van de atletiekunie.

Uitreiking van onderscheidingen

Naomi Sedney ontvangt, voor haar gouden medaille voor de 4 x 100 m op de EK, de Gouden Pluim. Ook zijn er Gouden Pluimen voor Jamile Samuel (die tijdens de lunch de

oorkonde krijgt), Tessa van Schagen en Dafne Schippers, die helaas niet aanwezig konden zijn. Zij zullen op een later moment alsnog de onderscheiding krijgen.



Tot zijn grote verrassing krijgt Rien van Haperen de Vrienden-trofee uitgereikt voor zijn langdurige en grote verdiensten voor de organisatie van de EK Amsterdam 2016.

Naomi Sedney en Jamile Samuel met Gouden Pluim en bloemen.
(foto Ed Turk)

Vrienden Jeugdfonds

Wim van der Krogt geeft, in een diapresentatie, in het kort de pieken en dalen weer van de door het fonds gesteunde

jeugdige atleten. Wim besteedt in zijn presentatie ook aandacht aan de doelstellingen, de C-interland tussen Nederland en Nordrhein-Westfalen, fondsenwerving en beleid in de toekomst. Er zal vooral gekeken moeten worden naar waar het Jeugdfonds zijn gelden aan zal besteden, nu de Atletiekunie wat minder prioriteiten aan de jeugd toekent.

Het middagprogramma

Na de lunch stond er een luxe VIP-bus klaar van Besseling om met 19 vrienden te vertrekken naar het Nationaal Militair Museum (NMM) in Soest. De overigen gebruikten een van de laatste mooie dagen van het jaar om op het terras van Brasserie Laag Kanje onder het genot van een drankje de nodige herinneringen op te halen en hun meningen te geven over diverse zaken. Het bezoek aan NMM was een succes. Niet omdat er in het museum zeer veel te zien is, maar vooral omdat er een interessante rondleiding was door een groot veldhospitaal dat op het terrein was neergezet. Door deskundige militaire verpleegkundigen werd uitgelegd wat er in de vele behandelruimtes gebeurde. Velen willen hier zeker nog eens terugkeren. Om 17:30 zat iedereen aan tafel en werd een uitstekend diner uitgeserveerd. Voorgerecht carpaccio, het hoofdgerecht was een keuze uit een flinke moot zalm of canard a l'orange. En of dat niet genoeg was werd afgesloten met een grand dessert. Na nog wat discussies vertrokken de laatste rond half negen huiswaarts.

Organisatie

De organisatie van deze ledenvergadering met reünie was vooral in handen van de bestuursleden Wim van der Krogt en Ed Turk, samen met Ellen van de Bunt-Heemskerk. Hartelijk dank hiervoor.

Kees de Kort, secretaris van de vereniging Vrienden van de Atletiek november 2016.

Huijgen versus Huygen

Precies twee jaar geleden vertelde ik u op deze plaats dat, na verschillende eerdere, succesvolle zoektochten naar uit het zicht verdwenen Nederlandse Olympiagangers, er nog eentje was overgebleven wiens na-Olympische leven voor ons nog altijd in nevelen was gehuld. Ik doel op Jan Huijgen, als snelwandelaar deelnemer aan de Olympische Spelen van 1908 in Londen. Van hem was nog geheel onbekend hoe het hem in zijn latere leven was vergaan. Ook daaraan zouden wij nu eindelijk ‘ns wat gaan veranderen, zo stelde ik toen, nogal overmoedig.

Welnu, dat is me de zoektocht wel, kan ik u melden. Uit het feit dat u hier sindsdien nog steeds geen uitgebreid verslag van onze vorderingen hebt aangetroffen, kunt u afleiden dat we die zoektocht nog steeds niet naar volle tevredenheid hebben kunnen afronden. Al is er in die tussentijd best veel gebeurd en zijn er enkele verrassende zaken boven water gekomen. Doch daarover meer in een van de volgende Vriendenbanden.

Intussen deed zich enkele maanden geleden een zoektocht van een geheel andere orde voor en opnieuw betrof het een Huygen, met y ditmaal. Het ging hier om Corrie Huygen, viervoudig nationaal kampioene discuswerpen in de jaren vijftig en zestig. Een Engelse oud-atlete, die haar vroeger ooit bij wedstrijden in Rotterdam had ontmoet en sindsdien gedurende langere tijd contact met haar had onderhouden, was dat contact nadien kwijtgeraakt, maar wilde dit graag herstellen. Via iemand van het vroegere Rotterdamse DOS, die door haar per e-mail was benaderd, kreeg ik haar wens doorspeeld met de vraag, of de Vrienden niet konden helpen zoeken. Natuurlijk wilden wij dat, dus werd de vraag direct voorgelegd aan de mannen van Atletiekerfgoed, die immers regelmatig met dit bijltje hakken. Op mijn vraag, of iemand iets afwist van de tegenwoordige ‘whereabouts’ van Corrie Huygen, moesten zij het antwoord aanvankelijk echter schuldig blijven. Neem eens contact op met Cor Aafjes, was de suggestie, want daarmee is zij lang vriend geweest. Tja, de gedachte op zich was goed, alleen werkte de tijd hevig in ons nadeel, zoals u zelf kunt opmaken uit het artikel op pagina 8.



Corrie Huygen. (foto beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

Als tweede stap werd vervolgens een oproep geplaatst op de besloten Facebookgroep ‘Atletiek’.

Dat leverde na verloop van tijd weliswaar een Corrie Huygen op, maar beslist niet degene die wij zochten.

Goed, dan maar wat tijdgenoten van de echte Corrie Huygen afgebeeld. Ook dat leverde weinig concreets op. Er werden wel wat veronderstellingen geopperd, maar die hielpen ons niet verder.

Totdat ik op een goed moment door wat oude ranglijsten van Koos Koumans bladerde en daarin Corrie Hamer-Huygen tegenkwam. Toen ik Chris Konings hiermee confronteerde, ging bij deze ineens een licht op. Chris herinnerde zich plotseling, dat Corrie getrouwd was geweest met Pieter Hamer. En laat die nu begin dit jaar lid zijn geworden van onze vereniging! Eén telefoontje en de zaak was opgelost. Pieter, die tot in de jaren tachtig de echtgenoot van Corrie was geweest, had na de scheiding het onderlinge contact met zijn ex-vrouw niet geheel verloren laten gaan en zo kon hij mij haar huidige adres in Hoorn plus telefoonnummer doorgeven. Waarmee we de Engelse oud-atlete erg gelukkig maakten, blijkens de dankbare e-mail die ik ten slotte van haar ontving.

Gingen alle zoektochten maar zo voortvarend.

Piet Wijker



Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**
samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwenkampsdijk 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalpLetsPlay

Was het de kop van Jut of van Jo?

In de jaren zestig van de vorige eeuw waren landenwedstrijden de belangrijkste krachtmeting voor onze beste atleten. In 1964 werd dat nog uitgebreid met het vormen van een Benelux ploeg. Ik herinner me nog wedstrijden tegen Noorwegen, Frankrijk en Engeland, waarbij de laatste twee landen toch nog veel te sterk waren. Ook in dit opzicht waren we terecht de lage landen.

In 1965 verloren we zelfs van Noorwegen met de puntenuitslag 107-105. Had onze Fred van Herpen op de afsluitende 4 maal 400 m gelopen, zou het ANP-bericht zeker een mildere krantenkop gehad hebben dan: **“Blunder kostte Benelux ploeg in Oslo de zege!”**. Speelden de nationale belangen bij de opstelling mogelijk bij de leiding een rol, de atleten daarentegen gingen tijdens en buiten de wedstrijden collegiaal en sportief met elkaar om.

Maar ja, breng je zo'n gemêleerde groep jonge honden bijeen met wat loze tijd in het verblijf, dan is de kans reëel dat ludieke momenten zich spontaan aanbieden. Zo gingen een drietal ferme Hollanders (ik meen Cees Koch, Eef Kamerbeek en Kees van Wees), aangevuld met enkele Vlaamse reuzen, de avond voor de wedstrijd een blokje om in het rustige Parijse district waar wij logeerden. Het was een wat verlaten buurt met weinig vertier.

Toch stuitte dit gezelschap op een kleine fancy fair met wat kermisattributen, waaronder de kop-van-jut. Dit is een kermisattribuut met een veer die met een ferme hamerslag wordt opgespannen, waardoor een gewichtje via een rail omhoog schiet en boven in het toestel een bel treft. Dit mits de slag hard genoeg is.

Als er iets is waarmee je deze jongens tot bewijskracht dwingt, is dat een kreet in de zin van “Hard genoeg slaan!” Het gezelschap meldde zich aan voor een poging, aanvankelijk nog tot groot genoegen van de exploitant. De mannen hamerden er zo lustig op los, dat de bel overging in een alarmklok die spoedig vrij baan zou geven om de kop van “Hendrik Jut” (naam van de Nederlandse uitvinder) tot boven de Eiffeltoren uit te laten komen. Het gezelschap had de grootste schik en was in zijn drang naar bewijs nauwelijks te stuiten.

De eigenaar daarentegen vreesde, dat zijn broodwinning naar Sint Juttemis zou gaan en smeekte het gezelschap om van verdere deelname af te zien, wat uiteindelijk met begrip werd ingewilligd. Met een glans op het gezicht en het gevoel iets gepresteerd te hebben, sloten ze zich weer aan bij de rest van het team.

De volgende dag was de wedstrijd, die zoals gezegd dik verloren ging. Gebruikelijk werd de ontmoeting afgesloten met een gezamenlijk diner. Het zogenaamde “banguet du cloture,” oftewel door ons vertaald in “Het klotten banket.” Het was een snikhete dag geweest en met het wedstrijdprogramma achter de kiezen, ging de wijn er in als koek, die dezelfde vitale uitwerking had als onze “Snelle Jelle.” Wij sporters werden wat luidruchtig en balorig, maar nog steeds in goede harmonie met onze gastheren.

Heel verstandig nam onze leiding toch maar het besluit om meteen na het banket afscheid te nemen. We gingen naar buiten en verzamelden ons op de straat voor het Hotel. Plots werd door een openstaand raam, van de bovenzaal waar we net gegeten hadden, een gedeeltelijk gevulde fles wijn naar beneden gegooid. Deze belandde op het hoofd van onze begeleider Jo Moerman. Er ontstond wat verwarring bij ons, terwijl Jo met een bloedend hoofd naar een soort EHBO werd gebracht. Achteraf bleek het allemaal mee te vallen en een uurtje later kwam Jo terug met een bontkleurige verbinding om zijn hoofd. Ik zie het beeld nog voor me. Met die bonte wikkeling om zijn hoofd en qua gestalte vergelijk ik hem nu met Yasser Arafat. Die was mij toen nog onbekend en zo zie je maar, dat zelfs nostalgische beelden een ontwikkeling kennen.

Wat wel een authentieke associatie is, was de overeenkomst in het treffen van de koppen van Jut en Jo. Maar, voor de bekenden was Jo sowieso een kopstuk.

Ouwe jaarke zoete

de maand december
honing en gember
snoepgoed sinterklaas
marsepein speculaas
suikerbeesten en fondant
uit zoet gevulde hand

met spijs gevulde stol
krenten in de oliebol
diner met gangen
vet druipt van de wangen
bout van vogel en dier
gespoeld met wijn en bier

het overdadig
voor lijf ongenadig
we nemen voor
gaan zo niet door
straks moeten we boeten
voor ouwe jaarke zoete

Henk Snepvangers



Nieuws van de Stichting Atletikerfgoed

► De lauwertak van Sint Lambertus in 1934 gewonnen te Blerick en nu aan de muur in Redwood, Californië.

Atletiekvrienden, we krijgen regelmatig vragen van oud-atleten over prestatie en records, maar dat weet u zo langzamerhand wel. Zo af en toe zit daar iets heel bijzonders tussen. Zo ook nu. De vraag begint met het toegezonden krijgen van een foto van een zilveren lauwertak. Er is met

enige moeite het jaartal 1934 op te lezen.

Het is 7 oktober als bij Erfgoed onderstaande e-mail binnenkomt.

Mijn vader, Reinier G.D. Hendriks, geboren 28 juli 1910 te Leeuwarden, heeft in zijn jonge jaren aan veel wedstrijden hardlopen deelgenomen. Onder andere in de vereniging "Eendracht" uit Kerkrade en mogelijk nog een vereniging uit Heerlen. In onze familie is behalve een aantal medailles ook een zilveren laurietak met de inscripties: "**Blerick**", "**1e PR 400**" en "**AV St Lambr.**". Uit de overlevering is duidelijk geworden dat deze trofee uit 1934 stamt.



Graag willen wij onderzoeken wat de status van deze wedstrijd is geweest. Wij hebben daarom het verzoek aan u, of u dit kunt en wilt onderzoeken en aan ons laten weten. Wij zullen u daar zeer dankbaar voor zijn.

Bij voorbaat onze hartelijke dank,

Ir. J.M.G. Hendriks

Een e-mail met foto van de lauwertak in kwestie en een omschrijving van de wedstrijd. Niet zo moeilijk zou je denken, we hebben vaker dit soort zaakjes aan de hand. Maar er is wat bijzonders. Niet alleen is 1934 het eerste jaar van verschijning van de Atletiekwereld, maar er staat in deze jaargang niets over Limburgse wedstrijden. Wel staat in de AW van juli 1934 een ranglijst van 400 meter lopers. De lijst is de eerste van de hand van Jan Blankers. Maar helaas geen Hendriks op deze lijst. We vragen om een geboortedatum die we per kerende post krijgen. We zeggen toe om zo spoedig mogelijk verder te zoeken.

Op 14 oktober kregen we weer een aardige brief van de heer Hendriks uit Breda, met daarin het volgende:

Geachte heer Konings,

Bijzonder vereerd, dat u mij wilt bijstaan in mijn zoektocht naar de status van de wedstrijd in 1934. In de afgelopen dagen ben ik zelf ook verder op zoek geweest naar duidelijkheid. Onder andere in gesprekken met familieleden. Daarbij kwam een suggestie naar boven: Misschien was de wedstrijd georganiseerd onder auspiciën van een Rooms

Katholieke Athletiek organisatie. Ik ben er niet zeker van of die indertijd inderdaad bestond en of de archieven daarvan ook bij U in beheer zijn. Wellicht kan deze link u iets helpen bij de verdere zoektocht.

Met vriendelijke groeten, Jan Hendriks

We zijn er ondertussen achter gekomen dat de Limburgse atletiek anders in elkaar stak dan boven de rivieren. De RK kerk had een dikke vinger in de pap. Dat schrijft wijlen Jo Jeurissen in zijn boek de Rookende Kogelstooter in 1997.

Na wat zoekwerk blijkt de wedstrijd in Blerick te gaan om de RK Limburgse kampioenschappen, georganiseerd door parochie St. Lambertus te Blerick.

Op 23 oktober schrijft Jan Hendriks:

Er was inderdaad een Lambertuskerk in Blerick, maar deze is gesloten en "aan de Eredienst onttrokken".

Diverse parochies zijn onder gebracht in een R.K. Parochiefederatie Regio Blerick. Van de archieven zijn alleen doopboeken e.d. bewaard. Dit lijkt daarom een dood spoor. Gelukkig hebben de Limburgse kranten meer aandacht aan hun archieven geschonken. En de dochter van mijn vaders broer weet daar aardig de weg in. Zij heeft een aantal krantenartikelen uit 1934 gevonden, waarvan ik u de bestanden bijsluit.

Dit zijn verslagen van diverse atletiekwedstrijden, onder andere georganiseerd door de RKNAU.

In deze artikelen wordt R. Hendriks genoemd als winnaar van de 400 m wedstrijden. De resultaten zijn een klasse lager dan de tijden van de eerste 10 atleten in het artikel van Jan Blankers in "De Atletiekwereld". Wij realiseren ons dat maar blijven de sportiviteit van Opa waarderen.

Binnen de familie nam mevrouw Mieke van Loo-Hendriks dus de taak op zich om Limburgse kranten door te zoeken en Bingo, direct al in 1934 staan een aantal uitslagen, zoals hiernaast weergegeven in een van de gevonden krantenknipsels. En jawel, Reinier Hendriks van Velocitas Heerlen werd Limburgs kampioen 400 meter in 54,7 sec.

Met deze wedstrijden had de KNAU



geen bemoeienis, vandaar geen verslag of uitslagen in de AW's van 1934.

Jan Hendriks vervolgt op 3 november:

Hierbij stuur ik u twee foto's van mijn vader uit vroeger jaren. Op een staat hij alleen met een beker, die hij gewonnen heeft. Het is niet te zien uit welk jaar dat is.

Op de tweede foto zit hij rechts van de tafel, waarop enkele bekertjes staan. Een daarvan is dezelfde als op de vorige foto. Achter de tafel staan drie personen. De rechtse, iets oudere man, is de heer Willems. Hij is de trainer van de vereniging. Deze man heb ik in de jaren 1958-'64 op het Bernardinusscollege in Heerlen ontmoet. Hij was daar toen geschiedenisleraar (hij was toen al van iets hogere leeftijd), maar eerder was hij gymnastiekleraar.

De volledige naam van mijn vader is: Reinier Gerardus Dominicus Hendriks, geboren 28 juli 1910 in Leeuwarden.



Tot slot schrijft de heer Hendriks:

De naam van de club waarvoor mijn vader in 1934 heeft gelopen was "Velocitas". Hij is daar tot in het begin van de 50-er jaren lid gebleven en heeft ook wel bestuursfuncties in deze club gehad.

De vereniging werd geleidelijk meer een gymnastiekvereniging. Mijn beide zussen hebben daar nog gesport. In 1957 is er van de vereniging een andere afgesplitst. Dat werd Coriovallum.

De gymnastiek vereniging Velocitas is voor zover mij bekend later opgeheven.

De huidige eigenaar van de lauriertak is overigens zelf nog steeds actief in de atletiek. Hans Pompen (geb. 1968 te Leidschendam en kleinzoon van Reinier Hendriks) werd in

juni van dit jaar kampioen polsstokhoogspringen in de categorie 45-49 jaar van de Pacific Coast of USA. Hij heeft de ingelijste lauwertak aan de muur van zijn woonkamer hangen in zijn huis in Redwood City, Californië USA. Vriend Ray van Asten schrijft dat Redwood City ten zuiden van San Francisco ligt aan de Bay. Als je met het vliegtuig op baan 28 landt op San Francisco International Airport, ga je over Redwood City heen.



Het resultaat van het zoekwerk heeft U kunnen lezen, maar de blije gezichten van de familie kunt U niet zien. Erfgoed brengt het verleden weer even tot leven en dat is best leuk werk. *(Vanwege plaatsgebrek is de correspondentie tussen de heer Hendriks en Erfgoed iets ingekort. We nemen ons voor om met behulp van de boeken van Jo Jeurissen eens terug te komen op de RK atletiek in Limburg.)* *chrikon*

► **Hoogspringer weet het niet meer!**

Van: Jan Borsje

Verzonden: zondag 2 oktober 2016

Aan: Receptie Atletiekunie

Onderwerp: Nederlands kampioen hoogspringen 1967

Beste mensen,

ik ben vandaag als leugenaar uitgemaakt door schoolkinderen. Ik vertelde ze dat ik Nederlands kampioen was in 1967. Jullie (internet)pagina zeg dat het Ben Lesterhuis was in 1967, 1968 en 1969.

Dat is niet juist, maak dit a.u.b. zo spoedig mogelijk in orde.

Met vriendelijke groet,

Jan Borsje

Gelukkig hebben we bij Erfgoed goede en vaak heel mooie boeken om een en ander op te zoeken. Deze keer pakken we het boek “Historie van de Nederlandse baanrecords van 1886 tot 31-10-2013” er bij. Vriend Hans Peter Dries heeft het volgens het voorwoord samengesteld in juni 2014. Een eenvoudige ringband, waarin alles staat over wanneer iemand een Nederlands record heeft gevestigd. En omdat de vraag in eerste instantie gaat over een Nederlands kampioenschap hoogspringen, nemen we het boek van Weisscher uit 1994 ook ter hand.

Van: Chris Konings

Verzonden: maandag 3 oktober 2016

Aan: janborsje@hotmail.com

Onderwerp: Re: Nederlands kampioen hoogspringen 1967

Dag Jan,

op verzoek van bondsbureaumedewerkster Mandy Nagengast ben ik even in de boeken van de archieven gedoken. En beste Jan, het valt me op dat als je zulke vragen krijgt het dikwijls blijkt dat er kleine of grote gaten in het geheugen van de vragensteller zitten. Ik heb gevonden dat jij als lid van Parthenon in 1966 Nederlands kampioen werd met een sprong over 1,85 meter en niet in 1967.

Hieronder het kampioenenlijstje van de jaren 1960-1970

1960 Rein Knol	HAV	1 meter 90
1961 Harry van Kleef	DOS	1 meter 90
1962 Rein Knol	HAV	1 meter 80
1963 Jan van Heek	Holland L	1 meter 82 1/2
1964 Rein Knol	HAV	1 meter 88
1965 Ed. de Noorlander	AVR	1 meter 90
1966 Jan Borsje	Parthenon	1 meter 85
1967 Ben Lesterhuis	SiSu	1 meter 98
1968 Ben Lesterhuis	PSV	2 meter 00
1969 Ben Lesterhuis	PSV	2 meter 03
1970 Peter Geelen	Kimbria	2 meter 01

Zo staat het in de boeken bij de Atletiekunie en dat lijkt me juist, net als jouw PR van 1 meter 96. Het door jou genoemde kampioenschap van 1967 werd gehouden op de Nenijto baan in Rotterdam. Ben Lesterhuis won met 1,98 meter, 2^{de} Klaas Kanis van Daventria met 1,93 meter. Het brons was voor jou, Jan Borsje, met 1,90 meter.

In het jaar 1965 op het Nederlands kampioenschap in Groningen werd jij 4^{de} achter Edward de Noorlander, Waterlander en Krijnen. In 1968 was je geen deelnemer. Wel komen we nog een uitslag tegen waarin je voor Holland Leiden actief bent.

Onze vraag aan jou:

waarom zien we je daarna niet meer op grote wedstrijden? Was het einde carrière? Misschien heb je van je springloopbaan iets op papier staan. Heb jij ooit ergens nog over 2 meter gesprongen? Dat willen we graag in ons archief opnemen.

Met vriendelijke groet, Chris Konings

Omdat het zo leuk is gaan we nog even door. Bij het doorbladeren van het recordboek zien we dat tegen het einde van de jaren zestig (bladzijde 13) een flinke groep hoogspringers dicht tegen de 2 meter aanleunt. Klaas Kanis was de eerste Nederlander over deze hoogte. Ben Lesterhuis verbeterde vijf keer het nationaal record tot 2 meter 08. Maar het Nederlands record hoogspringen met de straddletechniek was en is van Peter Geelen van Kimbria met 2 meter 10 centimeter, gevestigd te Eschweiler op 2 juni 1972. We zouden bij dit record eigenlijk een voetnoot moeten plaatsen om het onderscheid met de Fosbury flop te benadrukken. Maar dit terzijde.

De vraag van Jan Borsje was eigenlijk eenvoudig te beantwoorden.

We hebben zijn vraag uitgebreid bekeken en komen tot de slotsom dat Jan het niet meer weet. Dat hebben we hem ook enkele keren gemeld, maar daar heeft hij niet op gereageerd. Dus blijft Jan Borsje Nederlands kampioen 1966. Zo is het en zo staat het ook in de boeken.

chrkon

► Olympisch Oranje in problemen

Ton Bijkerk heeft een blessure die nooit meer geneest.

Over Ton Bijkerk heb ik in dit blad regelmatig geschreven. Dat gaat zo als je al meer dan 25 jaar samenwerkt. Onlangs nog in verband met zijn overdracht aan Erfgoed van de atletiekfoto's van de Olympische Spelen van 1928 in Amsterdam. Schrijven over Ton was nooit moeilijk, we hadden altijd opgewekte gesprekken, omdat we elkaar leuke verhalen hadden te vertellen.



Chris Konings op bezoek bij Ton Bijkerk; Chris helpt hem om, ondanks alles, de moed erin te houden.
(foto Peter van de Meeren *Leeuwarder Courant*)

Maar nu is het heel moeilijk om opgewekt te blijven. Ton Bijkerk (Bandung 1931) werd nog vóór de opening van de spelen in Rio plotseling blind, rechts geheel en links voor 90%. Hij was in Rio voor de bestuursvergadering van de ISOH (International Society of Olympic Historians), waarvan hij sinds 1991 lid was, waarvan de laatste vijfentwintig jaar als secretaris-generaal.

Toen Ton, die met een ISOH-gezelschap logeerde in een flat buiten Rio de Janeiro, dinsdagmorgen wakker werd, was hij blind op een klein

streepje licht na aan het linkeroog. Gelukkig had hij zijn iPad onder handbereik en bij

toeval had hij Camiel Eurlings (IOC) in de telefoonlijst opgenomen. Deze was later behulpzaam bij de terugreis naar Nederland.

Ondanks alles is hij toch naar de jaarvergadering van de ISOH gegaan. Daar werd hij uitgebreid in het zonnetje gezet. “Dat viel niet mee”, aldus Ton. Mensen van NOC*NSF zijn met hem naar een oogkliniek gegaan. Daar werd al direct gezegd: “onherstelbare schade en zo snel mogelijk terug naar Nederland”.

In het UMCG in Groningen werden bloedkristallen in de aders naar zijn ogen geconstateerd. Niets meer aan te doen.

Ton is buitengewoon optimistisch gebleven, ook tijdens de lange revalidatieperiode in Haren. In de afgelopen maanden is zijn huis aangepast en is elektronische apparatuur aangeschaft. Ton kan met intensieve thuiszorg en ondersteuning van zijn kinderen thuis zijn.

Echter, werken met de computer is niet mogelijk. Gelukkig stond Sotsji al in de database, maar Rio natuurlijk nog niet.

Maandag 21 november ben ik met Ton naar Papendal gereden en hebben we met Richard Schoonderwoert, redacteur bij NOC*NSF, een begin gemaakt met de overdracht van Ton’s database.

De uitgever van de eerdere Olympische statistische boeken heeft toegezegd, dat ook het laatste deel bij hem gedrukt en uitgegeven kan worden, hoewel er nog gesprekken nodig zijn over de kosten. Ik heb met Ton afgesproken, dat ik hem bijzonder (sport)nieuws uit de kranten zal voorlezen.

Een kaartje sturen heeft geen zin. Bellen kan altijd op 065 1 43 57 41.

Chris Konings

► Een eerbetoon aan de stichting Atletiekerfgoed

Tijdens de reünie van de Vrienden in Maarn hield de directeur van de stichting E.K Atletiek Amsterdam 2016, Rien van Haperen, zijn verhaal over de achtergronden van het toernooi. Aan het eind van zijn presentatie was er een verrassing voor Erfgoed. Stichtingsvoorzitter Roelof Veld kreeg een prachtig fotoboek overhandigd met ca. 100 pagina’s met schitterende foto’s van het afgelopen EK.



Wie zijn historie ser weavloost,
dat moet zijn toekant even.

Rien van Hageren,
Directeur Stichting EK Atletiek Amsterdam 2016

29/10/2016

Rien stond als directeur van het bondsbureau ten tijde van de oprichting mede aan de wieg van Erfgoed.

Rien, hartelijk dank.

chrk



Zorgeloos bewegen doe je met de orthopedische hulpmiddelen van Mathot

Gratis
voet- en
houdings-
analyse

Bewegen is gezond. Maar pijn en blessurevrij bewegen is niet voor iedereen een vanzelfsprekendheid. Mathot Medische Speciaalzaken beschikt over een ruim assortiment orthopedische hulpmiddelen die klachten kunnen verminderen of zelfs doen verdwijnen. Wij staan voor kwaliteit, vakkundigheid en leveren hulpmiddelen tegen een scherpe prijs. Voorkom of verminder (bestaande) blessures en kom langs voor een gratis voet- en houdingsanalyse bij Mathot. Kijk voor een Mathotvestiging bij u in de buurt via mathot.nl/vestigingen. Wij adviseren u graag! Bel voor een afspraak met **088 - 008 58 88** of mail naar cto@mathot.nl.

mathot
samen zorgen sinds 1897

Moeilijk

Vereniging SUPERSNEL heeft vanaf de eerste competitiewedstrijd onbedreigd de leiding gepakt en was ook de volgende wedstrijden met afstand de beste. Dat komt vooral omdat zij beschikt over een fantastische atlete, Wilma Technisterki, die op maar liefst drie onderdelen voor verbazend veel punten zorgt. En Wilma heeft ook nog eens op een geweldige manier hart voor haar vereniging, want zij maakt in haar wedstrijdplanning gráág prominent plaats voor die competitiewedstrijden.

Nu is dan de finale. Het kampioenschap ligt bij wijze van spreke voor het oprapen, maar onderschatting is er zeker niet. Daaraan heeft zowel een goede voorbereiding door de ploegleider, als ook de vaste wil bij ieder om aan het eind van de dag op het hoogste treetje van het podium te staan, bijgedragen.

De wedstrijd is begonnen. Wilma komt bij haar eerste onderdeel en krijgt van het jurylid te horen dat zij niet op de lijst staat! Natuurlijk meldt zij zich direct bij haar ploegleider. Deze kijkt op zijn tablet, zet de ploegopstelling voor zoals hij die verstuurd heeft en ziet tot zijn grote schrik, dat hij een blunder heeft begaan. Om een onverklaarbare reden komt Wilma Technisterki totaal niet bij de deelnemers voor! En op de onderdelen waarop zij had moeten uitkomen, staat –logisch– geen andere naam.

De ervaren ploegleider kent de laatste eventuele mogelijkheid en loopt naar de wedstrijdleider. Heel eerlijk legt hij de situatie uit, erkent direct zijn fout en ook, dat hij weet reglementair geen kans te hebben. Het enige dat hem rest, is clementie en medewerking vragen, zo besluit hij zijn verhaal.

De wedstrijdleider last heel even een denkpauze in. Overhaast een besluit nemen levert maar al te vaak een forse kater op. Hij kent SUPERSNEL als een sportieve, eerlijke vereniging en heeft weet van de kwaliteiten van Wilma. Ook is hij goed op de hoogte van het competitieverloop.

Wat nu? Het reglement aanhouden is natuurlijk optie één. Maar aan de andere kant is dit ook de meest sneue oplossing voor SUPERSNEL. Echter, die vereniging tegemoet komen, waardoor de kans groot is dat de op papier meest rechthebbende erop, ook wint, is, met de foutieve inschrijving van SUPERSNEL weer oneerlijk tegenover de andere finalisten, die wél netjes aan alle benodigde formaliteiten hebben voldaan. Tja: wat nu?

Direct flitst een dilemma door zijn hoofd dat de Amerikaanse professor in filosofie en mathematicus Raymond M. Sullyan (nu bijna 100 jaar oud) bedacht heeft en dat de wedstrijdleider toevallig met zijn leesclub vorige week besproken heeft naar aanleiding van een boek dat Sullyan in 1978 schreef: What's the name of this book?

Daaruit, vrij vertaald:

Amerika is een rechtsstaat met een jurystelsel voor strafzaken.

Bertrand en Willard, twee volwassen mannen, staan terecht voor moord. Nadat de zaak behandeld is, trekt de jury zich terug en is er al snel unaniem: unaniem vindt men Willard schuldig. Bertrand wordt geheel vrijgepleit.

De bal ligt weer bij de rechter, want hij moet een straf toekennen.



Hij spreekt Willard als volgt toe: “Dit is de meest merkwaardige zaak die ik ooit heb meegemaakt. Ondanks het feit dat ik u schuldig acht aan moord en dat dit ook voor mij boven iedere twijfel verheven is, gebiedt de wet me u vrij te laten.”

Hoe is dit nu mogelijk? Heeft het wellicht iets te maken met ontoerekeningsvatbaarheid? Met hypnose? Slaapwandelen? Of is Willard om de een of andere reden onschendbaar?

Nee, de oplossing is ingenieuzer en onverwachter:

Bertrand en Willard zijn een Siamese tweeling. Als de rechter Willard achter de tralies zou laten verhuizen, gebeurt dat ook met Bertrand. En een onschuldige gevangene nemen verbiedt de wet!

Hoe kan de rechter Willard nu straffen, zonder dat Bertrand daardoor gedupeerd wordt? Die laatste vraag had een stevige discussie uitgelokt in de leesgroep, waarbij meerdere suggesties waren geopperd. Maar een echte, rechtvaardige oplossing, ho maar.

Zo'n zelfde onmachtig gevoel kent hij nu ook. Desondanks moet hij snel een oordeel vellen, want het eerste onderdeel waar Wilma aan mee zou willen doen, staat op punt van beginnen. Hij was al elf jaren jurylid en zes daarvan wedstrijdleider. Toch was zo iets moeilijker als nu hem nog nooit overkomen. Hij kon zich ook niet herinneren dat in de jurynieuwsbrief, die de Atletiekunie regelmatig uitgeeft, iets vergelijkbaars al eens behandeld was. Niets om op terug te vallen. En oh, wat ging er in een paar seconden veel door zijn hoofd.

“Een rechtvaardig besluit vraagt om eerlijkheid. Eerlijk duurt het langst, vandaar dat te veel mensen zo snel klaar zijn.”

Een negatieve gedachte: “Het geheim van succes is eerlijkheid. Zodra je dat kunt veinzen, heb je het gemaakt.”

Maar ook: “Twijfel is het begin van wijsheid. *Kennis* –van het wedstrijdreglement– is trots dat zij zo veel geleerd heeft. *Wijsheid* daarentegen is bescheiden omdat zij zo weinig zeker weet.”

“Onder rechtvaardigheid verstaan de meeste mensen die meedoen aan een atletiekwedstrijd, dat de wedstrijdleader zich in moet spannen om ervoor te zorgen dat alle betrokkenen meer tevreden naar huis gaan, dan dat zij ’s morgens zijn gekomen.”

“Nu moet ik toch echt recht doen. Maar recht is iets kroms dat verbogen is.”

En tegelijkertijd realiseert hij zich ook dat hij met al dit gepieker nog geen steek is opgeschoten. In zijn hoofd is mist.....



Het is weer bijna kerst. Het nieuwe jaar 2017 is al heel erg dichtbij. Typisch dé tijd waarop we geneigd zijn na te denken over een nieuw begin, een betere wereld, rechtvaardiger, eerlijker dan die tot dan toe was. Over het goede, het schone en het ware.

Als je in zo’n stemming komt, vind je misschien een passende oplossing voor het probleem van de rechter en dat van de wedstrijdleader.

Je mag me die oplossing laten weten, maar het hoeft niet hoor.

Wens je, ondanks het feit dat ik je met deze dilemma’s heb opgezadeld, toch heel fijne feestdagen.

Hugo Tijsmans

**Voor realisatie van strategische
bedrijfscommunicatie, pakkende
(web)teksten en doeltreffende
communicatiemiddelen**

make my

bizniz

Mieke de Jong - Van der Kolk
06 23993429
mieke@makemybizniz.nl
makemybizniz.nl



Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organising athletic events
- Specialists in sports marketing and sponsoring



Global Sports
Communication

www.globalsportscommunication.nl

<https://twitter.com/GlobalSportsCom>

VOOR HET VOETLICHT

De kunst van het pieken



Marcel Dost: “Je meerkamp is eigenlijk zo sterk als je zwakste onderdeel.”

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Henk Marcel (Marcel) Dost
<i>Geboren:</i>	28 september 1969 te Zierikzee
<i>Discipline;</i>	tienkamp
<i>Titels:</i>	Ned. kamp. jun.: 10-kamp 1987, 1988; Ned. indoorkamp. jun.: 7-kamp 1987, 1988 Ned. kamp. sen.: 10-kamp 1991, 1992, 1994; Ned. indoorkamp. sen.: 7-kamp 1990 t/m 1992
<i>Deelnemer OS:</i>	1996
<i>Deelnemer WK:</i>	1997 (+ WJK: 1988)
<i>Deelnemer EK:</i>	1994
<i>Deelnemer EK indoor:</i>	1994, 1998
<i>Records:</i>	Ned. indoorrecordhouder 7-kamp: 1990-1992
<i>Pr's:</i>	100 m 10,77 s, 200 m 21,86 s, 400 m 47,99 s, 1000 m (ind.) 2.43,16, 1500 m 4.30,09, 60 m horden (ind.) 8,01 s, 110 m horden 14,37 s, hoog 2,03 m (ind.), polshoog 5,20 m, ver 7,52 m, kogel 15,47 m (ind.), discus 49,36 m, speer 60,90 m, 7-kamp (ind.) 5891 p, 10-kamp 8111 p

Elke talentvolle atleet met voldoende ambitie ziet deelname aan de Olympische Spelen als uitiem doel. Daarbij heeft menige enthousiasteling in zijn jeugdige overmoed aanvankelijk de illusie, dat zelfs het winnen van Olympisch goud mogelijk moet zijn. In onze hele vaderlandse atletiekhistorie is dat geluk overigens slechts aan zes landgenoten voorbehouden geweest en dat waren bovendien allemaal vrouwen. Nu komt over 't algemeen het verstand met de jaren en dus gaat de hunkering naar een Olympische titel bij het overgrote deel van onze atleten van lieverlee over in de drang tot Olympische deelname.

Goed, erin slagen om je gedurende je carrière te kwalificeren voor een Olympisch toernooi, is een. De stap die daar automatisch op volgt, is de alleszins begrijpelijke wens om op het moment suprême het beste uit jezelf naar boven te halen, resulterend in een persoonlijk beste prestatie. Dit blijkt evenwel een kunst apart, waar verrassend weinig van onze atleten en hun trainers kaas van hebben gegeten.

Oordeel zelf maar. Bij de Olympische Spelen van 2008 in Beijing wist van de veertien deelnemende Nederlandse atleten er slechts eentje een PR-prestatie te leveren; Jolanda Keizer scoorde op de zevenkamp het niet eerder door haar behaalde totaal van 6370 punten en werd er tiende mee. Vier jaar later deden er in Londen achttien landgenoten mee. Hiervan steeg Nadine Broersen, eveneens op de zevenkamp, boven zichzelf uit door direct achter Dafne Schippers als dertiende te eindigen met 6319 punten, terwijl de sprintdames onder aanvoering van diezelfde Dafne in de series van de 4 x 100 m estafette met 42,45 s het nationale record verbeterden, om vervolgens in de finale als zesde te eindigen. Churandy Martina sprintte op de 100 m eveneens naar een Nederlands record; hij kwam in de halve finale tot 9,91 s. Dat is sindsdien niet meer verbeterd. Wat Londen betreft was dit het wel. Zes van de achttien dus.

En dit jaar in Rio? In totaal kwamen er 28 Nederlanders in actie, van wie alleen Susan Kuijken met een PR op de 5000 m, plus de 4 x 400 meterploeg bij de vrouwen met een fraai nationaal record beter presteerden dan ooit. Zelfs Dafne Schippers lukte het niet om een persoonlijk beste prestatie neer te zetten, al nam die wel een zilveren plak mee naar huis. Dat vergoedde veel.

PR op Olympische tienkamp

Is het op een individueel nummer al honds moeilijk om op de Spelen tot een PR-prestatie te komen, hoe ingewikkeld moet het dan wel niet zijn op de tienkamp? Van de veertien Nederlandse meerkampers die in onze historie op dertien verschillende Olympische Spelen in totaal achttien keer die uitdaging aangingen, slaagden slechts vijf hierin. Harry de Keijser was in 1924 in Antwerpen de eerste. Hij werd tiende met een totaal van 6509,61 volgens de toen geldende puntentelling. Jan Brassier in 1936 en Eef Kamerbeek in 1960 vestigden beiden tijdens hun Spelen een Nederlands record en werden er allebei vijfde mee. Ed de Noorlander groeide in 1968 in Mexico boven zichzelf uit met een PR-score van 7554 punten en een negende plaats, waarna het 28 jaar wachten was, voordat opnieuw een tienkampster iets dergelijks presteerde, op de Spelen in Atlanta. Zijn naam, Marcel Dost.

Vragen hoe Marcel Dost in de atletieksport is verzeild geraakt, is vragen naar de bekende weg. Het zou namelijk opmerkelijker zijn geweest, als dit niet was gebeurd. Hoewel: “Mijn ouders waren training aan het geven en ik ging altijd mee, zeg maar. Je rolt er gewoon in. Ja, wat je ouders leuk vinden, dat vind jij als kind ook vaak leuk. Dus daar ga je in mee. Ik heb een blauwe maandag ook nog wel tennis gespeeld en een keer een toernooitje gedraaid. Toen werd ik tweede. Maar met atletiek won ik alles! Ik dacht, laat maar zitten dat tennis. Achteraf, als ik terugdenk, heb ik best een aardig balletje geslagen, als je tweede wordt in zo’n toernooi. Dan denk je van: dat is helemaal niet slecht geweest.”

Hoe dan ook, het werd atletiek en daarin blonk Dost al heel snel uit, vooral op de springnummers. Marcel: “Ik heb altijd alle nummers gedaan en was als junior al heel erg goed in ver- en hoogspringen. Bij de jongens pupillen A heb ik al 4,95 ver gesprongen en 1,51 hoog. Ik zat toen zo’n beetje op hetzelfde niveau als Emiel Mellaard. Vroeger, met die ranglijstenboekjes van Koos Koumans, wist je precies als junior of pupil: ik heb dit gesprongen, dus ik sta zoveelste. Nu zie je die niet meer, dus ik kan moeilijk zeggen of er nu kinderen zijn die dat ook springen. Onderhand zullen dat er ongetwijfeld meer zijn. Maar als pupil 4,95 ver en 1,51 hoog, dat is gewoon erg goed. Als clubrecords staan die nog wel een jaartje of 35, volgens mij.”

Spelen met de polsstok

Al gauw kwam polsstokhoogspringen erbij. Niet zo raar als je bedenkt, dat hij via vader Harry de hiervoor benodigde spullen voor het grijpen had. “Ik had thuis een heel speeltoestel in de garage om een beetje te leren polsstokspringen. En op de speeltuin was je als negen-, tienjarige ook altijd al in de weer, samen met vriendjes, zo van: kun jij dit ook? Op de training zag je anderen springen en dat deed je gewoon na. Zo ben ik gaan polsstokspringen.” Op de C-Spelen in 1984 resulteerde dat in een derde plaats met een sprong over 3,45 m. Marcel Dost was toen veertien.

Als meerkamper ontwikkelde de Twent zich in de jaren die volgden gestaag, met als resultaat dat hij in 1987, als eerstejaars A-junior, zijn eerste nationale titel veroverde, indoor op de zevenkamp. Bij de A-junioren was hij daarna twee jaar lang simpelweg de beste meerkamper, want in die twee jaren bereikte hij de maximale score: vier nationale titels, tweemaal indoor en tweemaal outdoor. Zijn tienkamp was daarbij inmiddels van een dusdanig niveau, dat hij in 1988 werd uitgezonden naar de WK voor junioren in Sudbury. Twee maanden daarvoor, op de NK Meerkamp voor senioren in Eindhoven, was hij overigens na de eerste dag nog afgehaakt, de enige tienkamp die hij niet afmaakte van de 30 die hij in zijn atletiekleven zou afwerken. Marcel: “Ik wilde de WJK-limiet halen, maar Robert de Wit deed ook mee en die haalde daar toen een Nederlands record (De Wit kwam er tot de opzienbarende score van 8447 punten, het record dat pas in 2012 door Eelco Sintnicolaas zou worden verbeterd – PW). Robert was natuurlijk helemaal ‘the man’ op dat moment. Als junior kijk je daar toch zo tegenop, dat je zelf een beetje ondersneeuwt. Je prestaties komen dan niet helemaal goed meer uit de verf. Twee weken

later was het NK voor junioren.” Dost besloot het senioren-NK na de eerste dag voor gezien te houden en zich te focussen op dat NK voor junioren. Een wijs besluit, zo bleek. Want twee weken later kwam hij met acht PR's tot 7149, ruimschoots voorbij de WJK-limiet van 7100 punten.

Ontnuchterend

Dat WK voor junioren in Sudbury bleek een ontvullende mijlpaal in de atletiecarrière van Dost. Het was zijn eerste internationale toernooi; veel ervaring had hij tot dan toe niet opgedaan. Marcel: “Ik was super onervaren. Ja, we hadden ooit een keer op Papendal de Jeugd Olympische Dagen gehad en eenmaal een meerkampinterland tegen België. Dat was het eigenlijk. Ik had ook nog nooit gevlogen!” Tot aan dat WJK dacht hij, dat het mogelijk moest zijn om Olympisch kampioen te worden. “En dan zie je daar in een keer allemaal van die jongens die fysiek zoveel sterker zijn, die zoveel meer talent hebben. Dat was wel... Dan denk je: misschien is Olympisch kampioen toch wel iets te hoog gegrepen.” Dost werd tussen al dat geweld dertiende, met 6837 punten. “Nou, dan ben je er wel achter dat Olympisch kampioen worden absoluut niet gaat lukken. Maar het is dan wel leuk om te zeggen van: hé, ik probeer mezelf dusdanig te verbeteren dat ik uiteindelijk naar de Olympische Spelen kan.”

Geen 8000 puntenman

Marcel Dost was nog overmoedig genoeg om de Spelen van 1992 haalbaar te achten en deed daar in zijn eerste seniorjaren ook echt wel zijn best voor. In 1990 veroverde hij zijn eerste nationale titel, op de indoor-zevenkamp, met een nationale recordscore van 5358 punten ook nog. Werd hij daarna op de tienkamp buiten eerst nog tweede achter Enno Tjepkema, in de twee jaren die volgden waren beide titels voor hem. Wat daarbij opviel was dat Dost zichzelf dan meestal overtrof; hij bleek in staat om zijn beste prestaties te leveren als het er op aankwam.

Toch kwamen de Spelen van '92 voor hem te vroeg. “Toen ik junior-af was, woog ik 75 kilo. Nou, je weet zelf, meerkampers zijn toch echt ietsje voller en steviger. Op mijn 22-ste had ik de boel werptechnisch nog helemaal niet onder controle. Niet zozeer qua springen, maar qua werpen was ik absoluut nog geen 8000 puntenman. Ik kon de kogel amper twaalf meter weggoeien. Sommigen denken wel eens van: mijn werpen mag iets minder zijn, want dat compenseer ik dan wel met verspringen, maar dat gaat echt niet lukken. Je meerkamp is eigenlijk zo sterk als je zwakste onderdeel. Als dat kogel is en je gooit die tien, elf meter weg, forget it dat je 8000 punten haalt”, vindt Marcel.

Curieus genoeg hielp een blessure hem op werptechnisch gebied vooruit. In 1994 had hij zijn derde nationale tienkamptitel behaald en opnieuw had hij daarbij met een PR-score van 7896 punten het goud gepakt. Bij met kogelstoten was hij echter nog steeds niet verder gekomen dan 13,71 m. En op de EK in Helsinki had hij, 18^e met 7547 punten, de kogel zelfs niet voorbij de dertien meter gekregen.

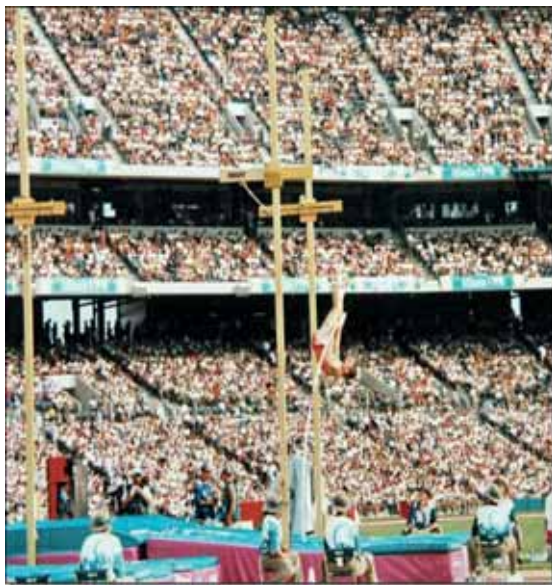
Begin 1995 blokkeerde een stukje kraakbeen zijn enkelgewricht. Marcel: “Ik kon geen pas meer zetten, was net een gehandicapte. Ik ben in januari geopereerd; toen hebben ze dat

stukje uit mijn spronggewricht weggehaald. Ik ben daarna vier, vijf maanden aan het revalideren geweest en heb me toen eigenlijk gespecialiseerd op kogel en discus. Pas in juni of zo heb ik het springen weer opgepakt, maar ik denk dat ik zes, zeven maanden alleen maar werpen heb gedaan. Met de discus ben ik toen van 41 naar 49 gegaan en met de kogel van 13,30 naar 14,80 of zo. Achteraf gezien is dat misschien wel de reden geweest waardoor ik Atlanta heb gehaald.”

Kick

Hoe het ook zij, op het NK Meerkamp in Enschede, vroeg in 1996, was Marcel Dost beter dan ooit. Dat was Jack Rosendaal echter ook. Met als gevolg dat de pupillen van Harry Dost en Ton Eijkenboom elkaar op dat NK naar grote hoogten stuwden. De uitkomst: beiden voorbij de 8000 punten met een score van 8080 voor Jack en 8076 voor Marcel. Het ticket voor Atlanta was binnen.

Op de Olympische Spelen beleefde de Twent daarna zijn ‘finest hours’. Marcel: “Dat is de



Marcel Dost in actie bij het polsstokhoogspringen in Atlanta: De volle tribunes maakten dat hij boven zichzelf uitsteeg. (foto Harry Dost)

mooiste wedstrijd geweest die ik heb gehad. Op andere wedstrijden, zoals die om de Europa Cup, is ook altijd wel sfeer, maar de Olympische Spelen is toch wel buitencategorie, omdat er 86.000 mensen op de tribunes zaten! Direct na de derde sprong bij het polsstokspringen ben ik met Jack nog naar de middenstip gelopen. Ik zeg: *moet je kijken, dit hebben we toch maar mooi bereikt!* Iedereen was nog aan het springen en op het middenveld was verder niks te doen. Wij stonden daar toen met z'n tweeën even een klein feestje te vieren. En ook al haal je geen medailles, het is toch iets waar je als sporter naartoe leeft en waar je je focus op richt.” Bij het polsstokhoogspringen eindigde Marcel Dost met 5,20 m als vierde. “Van de hele polsstokhoog-ambiance heb ik genoten, omdat er gewoon 86.000 mensen voor jou aan het klappen zijn. Ik zit wel eens in het stadion bij FC Twente. Dat is 30.000 man en daar kun je ook al aardig de rillingen van krijgen. Maar meer dan twee keer zo veel, dat is echt waanzinnig. En dat je dan ook nog het maximale uit jezelf weet te

halen door nog even een PR te springen ook, nou... super! Dat geeft wel zo'n kick. Daardoor scoor je ook een PR, door al die mensen!"

Met zijn 8111 punten werd Marcel Dost achttiende. Bij elke ander Olympisch optreden zou hij daar hoger mee zijn geëindigd. Juist in Atlanta kwamen echter maar liefst 22 tienkampers –inclusief Jack Rosendaal met 8035 punten als 21-ste– boven de 8000 punten uit, een Olympisch record.

Na Atlanta maakte Marcel Dost nog enkele mooie jaren mee, met in 1997 een WK in Athene, waar hij met 8040 punten veertiende werd, een Universiade op Sicilië slechts veertien dagen later, die een bronzen medaille opleverde en enkele mooie Europa Cup Meerkampwedstrijden, vooral die van 1998 in Tallinn waar Marcel Dost, Jack Rosendaal, Chiel Warners en Bart Bennema voor Nederland een zilveren medaille bij elkaar meerkampten.

Einde wordt nieuw begin

Een afgescheurde achillespees luidde in 1999 het einde in van zijn atletiekloopbaan. "Voordat je dan terug bent, voordat je hem weer maximaal durft te belasten, ben je een jaar verder. En dan ben je nog niet eens echt aan het springen. Weet je, als je de 30 gepasseerd bent, is de flexibiliteit eruit. Dat red je dan niet meer."

Dost zocht en vond werk in de energiebusiness en was gedurende zo'n jaar of tien teamleider bij Essent en Nuon, in Arnhem. Toen er echter voor tien uur in de week iemand werd gezocht om tennistraining te komen geven in Enschede, greep hij die kans aan. Een volledige werkweek in Arnhem plus tien uur training geven in Enschede is echter verre van ideaal. Zodra ook de mogelijkheid van atletiektraining om de hoek kwam kijken, waagde Dost de sprong en werd fulltime trainer. Via een gevolgde voetbalcursus rolde hij vervolgens ook de voetballerij binnen. Marcel: "Toen kwam de Twentse voetbalschool en kwamen er in een keer allemaal uren bij. Nou, daar kan je dan wel een volledige baan mee vullen."

Inmiddels is hij verantwoordelijk voor het fysieke trainingsgedeelte van het eerste dameselftal van FC Twente. Marcel: "Die zijn al vijf keer Nederlands kampioen geweest en willen voor de zesde keer. Daarnaast doe ik ook nog het project 'Scoren in de wijk', het sociale project van FC Twente. Dat doen we richting de basisscholen, het voortgezet onderwijs en het speciaal onderwijs." In andere sporten heeft hij al een tennisser en een motorcrosser aan een nationale jeugdtitel geholpen, net als in de atletiek verspringster Carlijn ter Laak, een kleindochter van oud-400 meterkampioene Ine ter Laak-Spijk. Andermaal valt hier de appel niet ver van de stam.

Marcel: "In de trainingen die ik geef probeer ik de mensen het maximale uit zichzelf te laten halen. En ik houd ze ook een spiegel voor, zo van: wie ben ik en waar wil ik naartoe? Daarbij, wees eerlijk, geef nooit dingen aan die gewoon niet mogelijk zijn. Plezier hebben, dat is wat ik doe als trainer, maar ik wil ook dat de persoon die ik train, daar hetzelfde plezier aan beleeft."

Piet Wijker

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Het Jeugdfonds op weg naar...

In de vorige Vriendenband zijn wat vergelijkingen getoond van prestaties van de jongens en meisjes van nu met die uit 2010. In bijna 80% van de onderdelen was sprake van verbetering. Aanleiding hiervoor waren de resultaten van de interland U16 tussen Nederland en een versterkt Nordrhein/Westfalen. Een prima wedstrijd met mooie resultaten. Laten we nu eens gaan kijken naar de groep van atleten onder de 18, bekend als de B-jeugd. Op 10 onderdelen: 3 loop-, 1 horde-, 3 spring- en 3 werpnummers vergelijken wij de resultaten van de ranglijstaanvoerders met 10 jaar geleden:

Onderdeel	Jongens		Meisjes	
	2006	2016	2006	2016
100	10.89	10.79	12.05	12.03
800	1.56.99	1.53.00	2.06.66	2.11.39
1500	4.04.35	3.50.37	4.33.02	4.21.78
110mH/100 mH	14.11	13.99	14.08	13.94
Ver	6.60	7.00	5.80	5.89
Hoog	2.00	2.06	1.75	1.74
Polshoog	4.20	4.47	3.51	3.60
Kogel	17.43	17.86	19.12	17.75
Discus	51.60	58.01	53.09	51.57
Speer	58.01	70.51	43.53	51.87

Van deze 20 onderdelen zijn de resultaten op 16 onderdelen verbeterd, dus opnieuw 80%; hierbij mag wel vermeld worden, dat de naam achter de sterke resultaten op kogel en discus in 2006 die was Melissa Boekelman.

Waarom dit verhaal? De ontwikkeling gaat wel degelijk door. Het Jeugdfonds wil daar een steentje aan bijdragen, maar hoe? Gaan wij individuele atleten ondersteunen of ook evenementen voor bijvoorbeeld U16 of U18, of focussen wij ons op clinics? Hopelijk wordt dat in de komende maanden duidelijk.

Ook heeft dit jaar al eerder iets in de Vriendenband gestaan over de prestaties van onze topjeugd op grote toernooien, zoals het EJK 2015 in Eskilstuna en het WJK van dit jaar in Bydgoszcz. Ook op de Algemene Leden Vergadering van 29 oktober in Maarn toonde ik de op de volgende pagina staande tabel, die aangeeft hoe “onze” – door het Jeugdfonds geselecteerde – atleten het in 2016 hebben gedaan en met name op het WJK.

Naam	Onderdeel	PR 2015	PR 2016	WJK
Nick Smidt	400 horden	52.44	52.11	DNQ
Koen van der Wijst	polshoog	5.21	5.35	5.20
Tasa Jiya	100, 200, 4 x 100	11.77 / 23.92	11.59 / 23.39	23.67
Marijke Boogerd	100, 4 x 100	11.77	11.80	DQ 4 x 100
Veerle Bakker	3000 steeple	10.20.44	10.33.49	DNQ
Killiane Heijmans	polshoog	4.06	3.95	3.95

Conclusies: 3 verbeteringen t.o.v. 2015 en geen enkel persoonlijk record op het WJK.

Natuurlijk vraag je je dan af wat hier de oorzaak van kan zijn en wat wij, als Jeugdfonds, daaraan zouden kunnen doen. Het Jeugdfonds heeft geen beschikking over haptonomen, psychiaters of andere specialisten, maar wil in goed overleg met de technische staf van de Atletiekunie haar (financiële) mogelijkheden zo goed mogelijk inzetten voor verdere ontwikkeling van jonge atleten op weg naar de top. Binnenkort hopen Marjan en ik een gesprek te hebben op Papendal waar wij – in goed overleg – onze lijnen voor de toekomst willen uitzetten.

Met klem wil ik hier aan toevoegen, dat er geen enkele twijfel is over de motivatie en inzet van onze atleten. Ik kan daar lang over filosoferen, maar het laat zich toch het beste illustreren aan de hand van het interview dat ik had met Nick Smidt, een van de Jeugdfondsathleten die Bydgoszcz niet haalde, maar er alles voor gelaten en gedaan heeft.

► Een interview met 400m hordenatleet Nick Smidt

Hoe was jouw seizoen Nick?

In dit seizoen zaten hoogte- maar ook dieptepunten. Er waren veel veranderingen in mijn persoonlijke situatie, zoals op mezelf in Apeldoorn gaan wonen, beginnen met een studie aan de universiteit in Utrecht en de wisseling van trainer. Het was op veel punten flink wennen, wat me veel energie heeft gekost. Meest ingrijpend was toen ik begin januari mijn hamstring scheurde met het nemen van een horde tijdens een training in Omnisport.

Een behoorlijke tegenvaller, hoe ben je daar uitgekomen?

Er volgden negen zware revalidatieweken. Mijn doel was nog steeds om het WJK te halen op de 400 horden. De oorzaak van mijn blessure kon vergeleken worden met een

racewagen met slechte carrosserie die zichzelf kapot racet. Daarom ben ik veel gaan werken aan het versterken van mijn romp-, diepe buik- en rugspieren. Na de negen weken van revalideren volgde, na ook nog eens een griepperiode in maart, een inhaalrace. Ik had veel wintertrainingen gemist (ik begon in september direct al met griep en in november was er ook nog eens een enkelblessure) en dit moest gecompenseerd worden als ik naar het WJK zou willen.

Hoe ben je aan jouw inhaalrace begonnen?

Begin april heb ik – met dank aan het Jeugdfonds – een trainingsstage in Tenerife gedaan, die ik heb beleefd als één van de zwaarste die ik heb meegemaakt, zowel mentaal als fysiek. Elke dag werd mijn hamstring helemaal los gemasseerd en...dat waren geen ontspannende massages, kan ik je vertellen. De hamstring was nog steeds ontregeld, waardoor andere spieren extra hard moesten werken voor compensatie. Ik weet nog goed de laatste harde training van de trainingsstage. Er stonden 150 meters op het programma met relatief weinig rust. In het laatste loopje ging ik zo diep, dat beide kuitspieren in de kramp schoten; ik wilde ze perse doen, al dacht mijn trainer daar eigenlijk anders over. Ik had het nodig om uiteindelijk aan het einde van het seizoen het inzicht te krijgen/hebben, dat ik iemand ben die fysiek soms teveel van zichzelf vraagt.

Terug naar Nederland en toen?

Met nieuwe moed en heel veel zin ging ik terug naar Nederland. Ik had er alles aan gedaan om de opgelopen trainingsachterstand in te halen. Van m'n trainster mocht ik begin mei bij de Ter Specke Bokaal in Lisse overigens ook nog geen 400 m horden lopen. Ik heb daar de 150 en 300 meter gedaan en de resultaten maakten mij wel duidelijk, waarom ik nog niet toe was aan een 400 m horden: ik was nog niet op mijn oude niveau en liep dus (nog) achter op het WJK-schema.

En dan eindelijk weer jouw nummer, de 400 m horden.



Nick Smidt in actie tijdens de EJK van 2015 in Eskilstuna, waar hij dat jaar zijn PR-prestatie leverde. (foto Ed Turk)

Een paar weken later liep ik op 16 mei in Tilburg m'n eerste 400 m horden van het seizoen. Dit was het moment om te kijken waar ik stond op mijn onderdeel. Ik finishte in 53 laag; een hoopvolle tijd, want mijn beste resultaat in 2015 was 52,44. Er moest dus nog wel 1,5 seconden af om de WJK limiet van 51,85 te halen. Net toen ik weer goed begon te draaien, beter op m'n eten en drinken en m'n rust lette dan ooit, overkwam me opnieuw een klein ongelukje met mijn enkel. Ik kwam te dicht op een horde uit en ving de landing bij de

passage verkeerd op. Na veel slapen met vuilniszakken en arniflor op de enkel ben ik daar goed mee weggekomen, ook al betekende dat toch weer twee weken aangepast trainen en het schrappen van twee wedstrijden. Op 11 juni tijdens de Gouden Spike liep ik pas m'n tweede 400 m horden-wedstrijd en een week later het NK Senioren in Amsterdam. Dat was een oorspronkelijk gepland piekmoment, ook al wist ik dat ik in mijn derde wedstrijd nog niet het wedstrijdritme te pakken had dat ik wilde hebben. In een spannende finale werd ik vierde. Net naast het podium. Maar hier baalde ik niet van, ik had iets veel mooiers gevoeld. Een race die weer zo verliep als in de tijd voor de hamstringscheur en ook nog eens een klein pr van een paar 100sten. Ook al was ik vierde geworden en waren er drie toppers voor mij gefinisht. Ik had gewonnen van mijn hamstring en dat was voor mij belangrijker. Nog zes tienden verwijderd van de WJK limiet. Ik zag goede mogelijkheden om het te halen. En toen was piekmoment twee er al; de NK Junioren begin juli in Breda en tevens de laatste kans om de limiet te halen. D.w.z. twee kansen, namelijk die van de series en de finale. Met trainer-coach Betty had ik afgesproken om niets te laten liggen in de serie. Gewoon gaan en alles op alles zetten om te proberen de limiet al in de series te halen. En dat deed ik, alleen het was net niet genoeg. 52,11 was de tijd van de serie. Dan moest het maar gebeuren in de finale. Alles eruit, ik was niet bezig met winnen, alleen met die limiet; "laat de concurrentie maar hard weg gaan die laatste 100 meter is van mij". Vanaf horde vier begon de inhaalrace. Het voelde goed, maar ik kwam net te kort voor de limiet, de tijd was 52,28. Wel kwam ik als eerste over de finish, Ik was opnieuw Nederlands kampioen. Zo voelde het echter niet. Geen limiet voelde als verliezen.

Ben je uiteindelijk toch tevreden met jouw seizoen?

Ja en nee, het waren twee uitersten in één seizoen, Blij zijn met een vierde plek bij de senioren, maar boos en teleurgesteld zijn met een Nederlandse titel bij de junioren. Een week later had ik me er bij neergelegd, dat ik de WJK niet gehaald had. Ik liep nog een tweetal wedstrijden zonder tegenstand, allemaal in tijden vlak boven m'n nieuwe pr van 52,11. Daarna vond ik rust in mijn hoofd en nam ik genoegen met drie weken vakantie. D.w.z. na 1 week kwam via de AU een uitnodiging om mee te doen met de Young Diamonds Challenge in Zürich.

In een race die supersnel gestart werd, ging het lichtje na acht horden helaas uit. Super jammer, graag had ik daar harder gelopen dan de 53,66 waar de klok op stil bleef staan. Toch ben ik voor het meemaken van een echte Diamond League wedstrijd in een fantastische sfeer met een vol stadion en opnieuw de opgedane internationale ervaring heel blij, dat ik daar heb mogen staan na zo'n seizoen.

En hoe nu verder?

Voor het komende seizoen heb ik drie nieuwe doelen opgesteld die ik wil halen. Ten eerste wil ik blessurevrij blijven; dit betekent dat ik beter naar mijn lichaam moet luisteren en soms maar eens wat minder moet doen. Verder wil ik me plaatsen voor het EK < 23 en Nederlands kampioen worden bij de senioren. En eind juni met het Nederlands Team meedoen met de Europa Cup in Frankrijk (Lille) is ook een reële mogelijkheid. Om dit

allemaal te halen ga ik in het tweede jaar minder vakken van mijn studie volgen. Dit jaar heb ik gemerkt, dat school erg veel energie heeft gekost die eigenlijk naar spierherstel moet gaan, daarom heb ik ervoor gekozen om school dit jaar op een iets minder pitje te doen.

Beste Nick, enorm bedankt voor dit open gesprek. Het is bekend dat een atleet op de weg naar de top tegenslagen kent en zich daaroverheen moet zetten. Tijdens dit gesprek heb je duidelijk gemaakt dat het je aan inzet niet ontbreekt en wij hopen dat 2017 je gaat brengen wat je er van hoopt. Het is je gegund.

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.



herzog
sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten
Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnjtjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat
76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

PRO
COMPRESSION

www.herzogmedical.com

Losers' lane?

Een vreselijke baan heb ik het altijd gevonden, die buitenbaan. Kreeg je die op een 400 meter toegewezen, dan was je al bij voorbaat geklopt, daarvan was ik overtuigd. Je kans om te winnen was in één klap tot vrijwel nul gereduceerd.

De eerste keer dat mij dit lot trof, voelde ik bij de start de priemende ogen van al mijn tegenstanders in mijn rug. Het gevolg was dat ik er direct na de start als een kamikazepiloot vandoor ging. Dat hield ik vol tot de tweede bocht; toen was de pijp leeg en kwamen alle concurrenten een voor een langs, om ten slotte op het laatste rechte eind stuk voor stuk aan de horizon te verdwijnen, mij als amechtige zielenpoot, die de controle over zijn benen inmiddels volledig was kwijtgeraakt, ver achter zich latend.

Bij een volgende gelegenheid moest dat dus anders, zoveel was wel duidelijk. Zo'n afgang moest voortaan coûte que coûte worden voorkomen. De eerstvolgende keer dat ik in de buitenbaan moest lopen, schoot ik dus veel bedachtzamer uit de blokken, in de hoop in bocht twee die massale aanval van links op te kunnen vangen en de pas er tot aan de finish redelijk in te kunnen houden. Mis! Op papier misschien een aardige tactiek, maar zinloos in de praktijk. Want nu had iedereen mij al na zo'n 150 meter te pakken. Qua looptechniek wist ik mijn race weliswaar op nog enigszins acceptabele wijze te beëindigen, verliezen deed ik er niet minder om.

Ik ben niet lang genoeg actief geweest om uit te vinden, hoe het nu eigenlijk wel moest. Gelukkig kreeg ik de kans om af en toe ook eens in een andere baan te lopen en zo heb ik het er voor mijn doen op die 400 meter toch nog wel enkele keren redelijk afgebracht. Eén ding is bij mij echter altijd als een paal boven water blijven staan: die buitenbaan was een 'losers' lane', een onmogelijke baan om in te winnen. Tot de recente Olympische Spelen in Rio dan.

Op 21 augustus liep de Zuid-Afrikaan Wayde van Niekerk daar in de buitenbaan een onwaarschijnlijke race, een race van buitenaards niveau. Na supersnel te zijn gestart, gebeurde niet waarop ik zat te wachten: de ineenstorting in de tweede bocht. Integendeel, Van Niekerk ging harder en harder, leek op het laatste stuk zelfs nog te versnellen en finishte met een straatlengte voorsprong in een fantastische 43,03 sec. Een schitterend wereldrecord, zelfs nog 0,15 sec. sneller dan dat ook al onaantastbaar geachte record van Michael Johnson uit 1999. Voor mij een onbegrijpelijk goede prestatie.



Wayde van Niekerk staat trots naast het bord met zijn nieuwe wereldrecord. (bron:Internet)

Piet Wijker

Onze jarige Vrienden

Om privacy redenen bij publicatie van de Vriendenband op de website heeft het bestuur besloten om niet meer de adressen en telefoonnummers te vermelden. Deze zijn te vinden in de ledenlijst die iedereen in boekvorm heeft ontvangen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Januari 2017

- | | |
|----------------------------|------------------------------|
| 5 Mieke Sterk (71) | 16 Jan Verschoor (93) |
| 5 Ab Slaman (75) | 16 Math Moermans (81) |
| 6 Yvonne van Dorp (51) | 17 Fred Moerman (83) |
| 7 Bob Janssen (60) | 18 Tilly van der Zwaard (79) |
| 7 Yvonne van der Kolk (48) | 18 Peter Geelen (69) |
| 8 Jos Hermens (67) | 19 Carel van Venetiën (88) |
| 9 Chris Konings (77) | 19 Rien van Haperen (65) |
| 9 Mathieu Kardurk (87) | 22 Henk Kalf (70) |
| 10 Hans van Kuijen (67) | 22 Ton Eijkenboom (81) |
| 10 Servee Wijzen (82) | 23 Arie Kauffman (67) |
| 11 Wim Visser (85) | 27 Edine van Heezik (56) |
| 12 Klaas Lok (62) | 31 Martin van Ooyen (73) |

Februari 2017

- | | |
|-------------------------------|-------------------------------|
| 2 Cees Clement (77) | 20 Frans Krechting (61) |
| 2 Jolanda Burkels-Silver (60) | 21 Ester Goossens (45) |
| 3 Aad Bos (75) | 21 Loes Siekman-Boling (76) |
| 4 Carla Admiraal-Luyer (71) | 22 René van Zee (68) |
| 7 Els Stolk (60) | 23 Elly de Regt-Henzen (60) |
| 8 Jan Willem Boogman (65) | 23 Lia Gonzalez-Melis (57) |
| 9 Ellen van Langen (51) | 23 Niek de Groot (55) |
| 12 Liliane Mandema (58) | 24 Jan van Heek (78) |
| 13 Ray van Asten (75) | 24 Bea Wiarda (58) |
| 13 Bert Paauw (68) | 26 Ilja Keizer-Laman (73) |
| 14 Harry Schulting (61) | 26 Mien Schopman-Klaver (106) |
| 16 Henk van der Worp (75) | 27 Henk Snepvangers (78) |
| 17 Rob de Jong (73) | 28 Wijnand Bladt (70) |

Onze jarige donateurs/donatrices

Januari

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

- 20 Remco Fischbuch (53)
- 21 Janny Vellinga-Vonk (74)
- 23 Ina Visser-Bakker (83)

Februari

- 10 Ali Vroon-Bijlsma (81)
- 14 Peter Godschalk (60)
- 14 Frans van Erp (93)

Bijzondere jarige

Ellen van Langen nam vorige maand afscheid als lid van het bestuur van de Atletiekunie, waar zij tien jaar lang deel van heeft uitgemaakt. Daarnaast speelde zij een zeer belangrijke rol bij de toekenning aan Amsterdam van de EK Atletiek 2016 en ook daarvan was ze bestuurslid.

Als uiting van waardering en uit respect voor haar bijdrage ontving de oud-Olympisch kampioene 800 meter op donderdag 24 november van het uniebestuur het ‘erelidmaatschap’. Reden genoeg om Ellen, die volgend jaar februari 51 wordt, deze keer uit te roepen tot onze bijzondere jarige.



Een blij verraste Ellen van Langen wordt in de bloemen gezet door unievoorzitter Theo Hoex.

(foto Bram van der Leij)



*Het bestuur van de
Vrienden van de Atletiek
wenst u fijne Kerstdagen en een gelukkig 2017*



*Melchert Kok, Kees de Kort, Ed Turk, Harry Peters en
Wim van der Krogt*